

**Politik Çalışma
Bütün Çalışmaların
Candamarıdır!**

www.partizanarsiv.net

Birinci Baskı: Eylül 1970
İkinci Baskı: Mayıs 1975
Üçüncü Baskı: Haziran 1987

Dizgi ve Baskı:

MONDIAL
SATZ-, DRUCK- U. VERTRIEB GmbH

www.partizanarsiv.net
tel: 0203/447299

**POLİTİK ÇALIŞMA BÜTÜN
ÇALIŞMANIN CANDAMARIDIR!**

OCAK YAYINLARI

www.partizanarsiv.net

POLİTİK ÇALIŞMA BÜTÜN ÇALIŞMANIN CANDAMARIDIR!

“Politik Çalışma Bütün Çalışmanın Candamarıdır” başlığı altında toplanan bu dört makale, Çin Halk Cumhuriyetinde yayınlanan Hongqi gazetesinde 1964 yılında çıkmıştır.

İNSANLA SİLAHLAR ARASINDAKİ İLİŞKİNİN ELE ALIN-
MASINDA, İNSANA;

POLİTİK ÇALIŞMALARLA ÖTEKİ ÇALIŞMALAR ARA-
SINDAKİ İLİŞKİNİN ELE ALINMASINDA, POLİTİK
ÇALIŞMAYA;

POLİTİK ÇALIŞMA İÇİNDE, İDEOLOJİK ÇALIŞMA İLE
GÜNLÜK POLİTİK İŞLER ARASINDA İDEOLOJİK
ÇALIŞMAYA;

İDEOLOJİK ÇALIŞMADA, KİTAPLARDAKİ FİKİRLERLE
CANLI FİKİRLER ARASINDAKİ İLİŞKİLERİN ELE ALIN-
MASINDA CANLI FİKİRLERE ÖNCELİK VERİRİZ.

I

İNSANLA SİLAH ARASINDAKİ İLİŞKİDE ÖNDE GELEN İNSANDIR

Mao Zedung arkadaş şöyle der: “*Dünya tarihinin itici gücü sadece ve sadece halklardır.*”

Halk yığınlarının yaratıcı gücü tükenmez.

Sosyal gelişmenin bütün tarihi, herşeyden önce, insanların maddi üretimde bulunmak amacıyla üretim ilişkileri içine girmelerinin tarihidir. Bu, ayrıca, insanların üretimi yürütebilmek için araçlar icat etmelerinin ve bu araçları kullanmalarının da tarihidir. İnsanla öteki hayvanlar arasındaki başlıca fark, birincisinin doğadaki nesnelere değiştirmek ve bunları kendi ihtiyaçlarına uygun hale getirmek için, bilinçli olarak çeşitli araçlar yaratabilmesi ve kullanabilmesidir. İnsanlar, hem doğa ile mücadelelerinde, hem de üretim sürecinde tarihin değişik aşamalarında değişik şartlar altında kullanılan araçları sürekli olarak geliştirmişlerdir; bu da, üretim tekniklerinin gelişmesi sonucunu doğurmuştur. Araçlar, elin fonksiyonlarının bir uzantısıdır ve insan yeteneklerinin açılıp yayılmasına yararlar. İnsanlar, tarihi zorunluluklardan dolayı, araçların biçimini değiştirerek ve kendi yeteneklerini arttırarak, sosyal ilişkilerin değişmesine ve gelişmesine de önayak olurlar.

Halk Kurtuluş Ordusu'nun politik çalışmasında “Dört Temel ilke”nin birincisi, insanla silahlar arasındaki ilişkinin ele alınmasında önceliğin insana verilmesidir. Yani insanla madde arasındaki ilişkiler açısından belirleyici unsur madde değil, insandır. Bu, Marksizm-Leninizmin temel görüşlerinden biridir. Aslında bu, sadece insanla silahlar arasındaki ilişkinin ele alınmasında değil, sosyalizmin inşasında ve bütün diğer görevlerin yerine getirilmesinde de izlenmesi gereken bir ilkedir.

Lenin, 1920 yılında, sosyalist ekonominin inşası görevleri üzerinde durduğu zaman, şöyle demişti:

“Burada önemli olan, işçi sınıfının dayanıklılığı ve sınıf bilincidir. İşçi sınıfı fedakârlıklar yapmaya hazırsa, bütün gücünü ortaya koyabileceğini göstermişse, sorun çözümlenecektir. Her şey bu sorunun çözümlenmesine yöneltilmelidir. İşçi sınıfının kararlılığı ve teslim olmaktansa ölmek yeğdir’ parolasına olan sarsılmaz bağlılığı: bu sadece tarihi bir unsur değil aynı zamanda belirleyici ve zaferi götüren unsurdur.

Lenin, aynı şekilde savaş konusunda da şunları belirtir: *“Halk yığınlarının yedek kuvvetleri, kuvvet kaynakları ve dayanıklılığı bakımından kim üstünse, savaşı o kazanır.”* Ve yine:

“Her savaşta zaferi belirleyen şey, son tahlilde, kanlarını savaş alanında akıtan yığınların ruh halidir... Savaşın amaç ve nedenlerinin yığınlar tarafından kavranması çok büyük önem taşır ve zaferi garantiler.”

Lenin 1919’da Doğu Halkları Komünist örgütlerinin İkinci Tüm-Rusya Kongresinde iç savaş deneylerinden söz ederken şöyle demişti:

“...onlar (Doğu halkarı) ne kadar güçsüz olurlarsa olsunlar, mücadelede teknolojinin bütün harikalarını ve bütün savaş sanatını kullanan Avrupalı zalimler ne kadar kudretli görünürlerse görünsünler, ezilen halkların giriştiği bir devrimci savaş, milyonlarca emekçiyi ve sömürülen insanı ayaklandırmayı gerçekten başarabilirse, kendi içinde büyük imkanlar ve mucizeler taşır...”

Görülüyor ki, insan unsuruna öncelik verme ilkesi kesinlikle Leninist bir ilkedir.

Bunun kavranması olağanüstü önem taşır. Bu, özellikle, ilerleyen yeni güçler bakımından, şu anda devrimde zafer kazanmak için savaşan ve kendi ülkelerini inşa etmekte olan devrimci halklar ba-

kımından böyledir. Onların bu gerçeği kavrayıp kavramadıkları, kavrayışlarının ne kadar derin olduğu, her türlü karmaşık şart altında buna bağlı kalıp kalmayacakları, bütün bunlar, onların mücadelelerinin geleceği üzerinde, devrimin ve inşa davasının başarısı ya da başarısızlığı üzerinde etkili olacaktır.

Emperyalistler ve bütün gerici egemen sınıflar, şaşmaz bir şekilde her zaman vahşi baskı makinelerine, üstün silahlara ve donatıma sahip olmuşlardır. Böyle düşmanların karşısında devrimci halklar korkup geri mi çekilmelidirler, yoksa mücadeleye atılıp zafer mi kazanmalıdırlar? Emperyalistler ve gerici yöneticiler şiddet, baskı ve silahlı saldırı yollarına başvurdukları zaman, devrimci halklar korkuya kapılıp uzlaşma ve teslim yolunu mu tutmalıdırlar, yoksa silaha sarılıp düşmana karşı azimli bir mücadeleye girişmek ve düşman saldırısını kırmak cesaretini mi göstermelidirler?

Sosyalist ve milli devrimlerinde zafer kazanmış olan ülkelerin birçoğu ekonomik ve teknik bakımdan nisbi olarak geri kalmış durumdaydılar. Bu şartlar altında devrimci halklar güvenlerini yitirip kendilerini düşmana satmalı mıdırlar, yoksa kendilerine güvenerek ülkelerini refaha kavuşturmak için enerjik bir biçimde çalışmalı mıdırlar?

Bu meselelere ilişkin olarak, devrimci halklar, ancak insan unsuruna öncelik verme ilkesine bağlı kalarak ve eylemlerini bu ilkenin bilgisi ışığında bilinçli olarak örgütleyip planlayarak kendilerine parlak ufuklar açabilirler.

Silahlar, bir savaşın gidişine ve taktik değişikliklerine gerçekten önemli etkide bulunurlar; ama son tahlilde, nihai sonuç, insan tarafından belirlenir. Tarihte olduğu gibi, pratik hayatta da, yürütülen savaşlar, silahların rolünü tek-yanlı olarak abartan, insanın rolünü azımsayan bütün görüşleri ve, savaşın sonucunu bazı yeni silahların belirleyeceğini ileri süren tezi sürekli olarak çürütmüştür. (...)

Tüfek yapımı tekniğinin sürekli olarak geliştirilmesi sonunda, 19. yüzyılda çok etkin yeni tip bir tüfek ortaya çıktı. O sıralarda bazı kişiler, bu silahın herşeyi belirlediğine, bunun karşısında bireysel cesaretin ve halk vıgınlarnının kuvvetinin hiç bir işe yaramayacağına inanıyorlardı. Ne var ki, daha sonra çıkan savaşlar bu görüşün yanlışlığını ispat etti. O zamanlarda girilen bazı savaşların getirdiği deneyin ışığında Engels'in söylediği gibi "*Askeri düşüncenin akışı ter-*

sine döndü. İnsanlar, savaşı kazanacak olanın tüfekler değil, insanlar olduğunu yeniden görmeye başladılar.”

1890’larda A. T. Mahan adlı bir Amerikalı, “*Zaferi deniz kuvvetlerinin belirlediği*” yolunda sözümona bir teori geliştirdi, ve bunun, bir ulusun tarihini belirleyen ana unsur olduğunu ileri sürdü. Birinci Dünya Savaşından sonra, G. Douhet adlı bir İtalyan, “*Zaferi hava kuvvetlerinin belirlediğini*” söylerken, J. F. C. Fuller adlı bir İngiliz askeri de bir savaşta zaferin kazanılmasında tankların ve makinelili silahların yüzde 99 oranında rol oynadığını, diğer unsunların rolünün yüzde 1’i aşmıyacağını iddia etmekteydi. Yapılan savaşlar bu görüşlerin hepsini birer birer çürütmüştür.

Nükleer silahlar, İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra geliştirilmiştir. Emperyalistler, çeşitli ülkelerin gericileri ve modern revizyonistler, bu tür silahların bütün savaşlarda belirleyici rol oynadığını sanarak bunların gücünü dört bir yana ilan etmeye koyuldular. Onlar, bu kitle tahrip silahının devrimci halkları ürküteceği ve direnmekten alakoyacağına umutla inanmaktadırlar. Ama, atom silahlarının ortaya çıkmasından bu yana geçen 20 yılın tarihi, bu ürkütme görüşünün iflasını insafsızca ispatlamıştır. Ezilen ulusların ve saldırı altındaki halkların birbiri ardından kahramanca ayaklanarak kurtuluş savaşlarına-girişmeleri özellikle bu dönemde olmuştur. Bu halklar, modern silahlara sahip olan emperyalistlerle gericileri alt etmek için daha kötü nitelikte ve kısa menzilli silahlar kullanmışlardır. Küba halkı yedi tüfekle, Cezayir halkı da 500 tane eski av tüfeğiyle ayaklandıklarında, karşılarında modern silahlarla donatılmış onbinlerce gericici ya da sömürgeci askeri birlik buldular. Ama asi güçler bu birlikleri sonunda bozguna uğrattılar. Amerikan emperyalistleri çok üstün nükleer gücün gerilla savaşını dizginleyemediğini itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Amerikan emperyalistleri Güney Vietnam’da giriştikleri savaşta, Güney Vietnam halkının silahlı kuvvetlerini yok etmek için helikopterlere ve amfibik zırhlı araçlara güveniyorlardı, ama yenilgi üstüne yenilgiye uğradılar.

Ayaklanan halkların, düşmanlarını yenebilmek için, silah ve donatım durumlarını sürekli geliştirmek zorunda oldukları açıktır. Ama, halk ordusunun silah sorununu çözümülemesi, insanın rolünün tam olarak ön plana çıkartılmasına ve doğru strateji ve taktikle dayanılmasına bağlıdır. Ve birçok durumda halk ordusu, silahları doğrudan doğruya düşmanın elinden alır. Gerçekte, son ve be-

lirleyici savaşa gelindiği zaman bile, halk kuvvetlerinin silahları, genellikle, gerici birliklerin elindeki silahlardan daha düşük kalitededir. Yani, silahlar açısından halk savaşlarının birçoğu başlangıcından sonuna dek üstünlük sağlayabilmiş değildir. Zaferin sırrı ise insanda, halk desteğinin ve insan gücünün kazanılmasında yatar.

Bazı silahlı halk mücadelelerinin geçici başarısızlıklara uğramasının başlıca nedeni silahlarda değil, insanın rolüne gerekli önemi vermeyen strateji ve taktik hatalarda aranmalıdır. Ama bu halklar, bu hatalardan gerekli dersleri çıkarabiliyorlarsa, durumlarını eninde sonunda zaaftan güçlülüğe, yenilgiden zafere dönüştüreceklerdir.

Devrimlerini zafere ulaştırmış olan bütün ülkeler, silahlı kuvvetlerini modernleştirmek, modern savaş tekniklerini ve savaş bilgisini iyice öğrenmek için çok çaba göstermek zorundadırlar. Ordu ne kadar modern olursa ve askeri teknikler ne kadar ileri olursa, insanın rolü de, önemini yitirmek şöyle dursun, o kadar önem kazanır. Bir halk ordusunun modernleştirilmesi, ona devrimci fikirler kazandırılması ile yanyana yürütülmeli ve bu ikincisi temel olarak alınmalıdır. Çünkü, askeri teknikler ne kadar ileri bir düzeyde olursa olsun, savaşın nihai sonucunu belirleyen şey, insanın kudreti, cesareti, politik bilinci ve fedakarlık ruhudur. Modern savaşların meydana çıkardıkları gerçek şudur: Orduya devrimci bir nitelik kazandırılmaksızın ve ileri politik fikirler aşılanmaksızın, ileri askeri tekniklerin azami etkiyi yaratması mümkün değildir.

Emperyalistlerle gericilerin bazı yeni silahların rolünü abartmaları ve insanın rolünü küçümsemeleri olgusunun sınıfsal kökenleri vardır. Gericiler, sömürücü sınıflar halktan kopmuşlardır ve halka düşmandırlar. Halkın desteğini kazanamayacaklarına göre halkın gücünden tam olarak yararlanamayacakları da doğaldır. Dolayısıyla, silahlara körü körüne bağlanmak onlar için tek çıkış yolu olarak kalmaktadır. Böylece, üstün silahlar onların elinde gerçek üstünlüklerini yitirmekte ve halkları korkutmak için kağıttan birer kaplandan ibaret kalmaktadır. Belirli durumlarda bazı geçici zaferler kazansalar bile, emperyalistler ve gericiler sonunda mutlaka yenileceklerdir.

Tarih boyunca, yeni bir üretim biçiminin eskisine galebe çalması, zamanının üretici güçlerini serbest hale getirmesinden dolayı gerçekleşmiştir. Bunun başlıca nedeni, üretimde temel gücü oluşturan

ran emekçilerin, kendilerini sınırlayan engellerden kurtarılmasıdır. Bu durum, onların daha ileri iş araçları yaratmalarına, bu araçların kullanılmasına yönelmelerini ya da eski iş araçlarını daha etkin bir biçime sokarak, emeğin verimini eskisinden daha yüksek hale getirmelerini mümkün kılar.

Sömürü sisteminin geçerli olduğu toplumlarda, üretim teknikleri ve emekçilerin yarattıkları öteki iş araçları, bunları emekçileri köleleştirmek ve sömürmek için kullanan sömürücülerin mülkiyetindedir. Sosyalist topluma gelince, burada insanın üretim teknikleri ve iş araçları tarafından köleleştirilmesi olayı son bulmuştur. *"...insan ilk defa doğanın gerçek, bilinçli efendisi haline gelir, çünkü artık kendi sosyal örgütlenmesinin efendisi olmuştur."* Bu durumda, insanın inisiyatifi, doğayı kavrama, denetleme ve değiştirme yeteneği eşi görülmemiş şekilde artmıştır. Proletarya Partisinin ve proletaryanın iktidarda olduğu devletin önderliği altında, objektif dünyanın kanunlarını gitgide daha derin bir biçimde kavrayan insanlar her türlü mucizeyi ortaya koyabilecekleri gibi, toplumu refaha kavuşturacak en yeni üretim tekniklerini de yaratabilirler.

Sosyalist üretim ile kapitalist üretim arasındaki temel farklardan biri şudur: Yeni, sosyalist üretim ilişkilerinde insanın zihni durumu büyük bir değişme geçirmiştir. Yığınlarda büyük, potansiyel bir güç ve sosyalizme karşı bir heyecan mevcuttur. Yığınlar artık kölelere benzememektedirler, başkalarına güvenmek yolunu tutmazlar; tersine ülkelerinin yoksul ve geri kalmış çehresini kendi elleriyle değiştirebileceklerinden emindirler. Mao Zedung arkadaş şunu belirtir:

"Çin'in altıyüz milyonluk halkı, herşeyden önce yoksuldur, ikincisi, üzeri yazılmamış bir kağıt gibidir. Bu kötü birşeymiş gibi gözükebilir, ama aslında iyi birşeydir. Yoksul halklar, değişiklik isterler, birşeyler yapmak isterler, devrim isterler."

Rusya'da bir zamanlar ekonomik ve teknik bakımdan geri kalmış bir ülkeydi. Ekim Devrimi'nin zaferinden sonra İkinci Enternasyonalin revizyonistleri hepsi, şöyle diyorlardı: Rusya'da üretici güçler sosyalizmin gerçekleştirilmesine elverecek bir düzeye ulaşmamıştır; halk gerçekten yoksuldur, uygarlaşmış bile değildir; Rusya'da sosyalizmin kurulması bir hayaldir, baştanbasa bir saçmalaktır. Bu sözlere Lenin şu cevabı veriyordu:

"Sosyalizmin kurulması için uygarlığın gerekli olduğunu söylü-

yorsunuz. Pekâlâ, ama niçin ilk önce ülkemizde, toprak ağalarının ve Rus kapitalistlerinin kovulmaları gibi uygarlığın ön şartı olan şeyleri yerine getirip, ondan sonra da sosyalizme doğru harekete geçmeyelim?”

Toprak ağalarını ve kapitalistleri alaşağı etmek, herşeyden önce, emekçileri baskıdan kurtarmak, onları toplumun efendileri haline getirmek, kendi kaderleri için savaşmak üzere içlerindeki bitmez tükenmez potansiyel enerjiyi serbest bırakmak anlamına gelir. Yani yapılacak ilk iş, emekçilerin enerjisini kösteklerinden kurtarmak ve sosyalizm uğrunda savaşta gerekli olan desteği ve insan gücünü sağlamaktır; atılacak ikinci adım ise, ülkedeki yoksulluğun ve geriliğin ortadan kaldırılması için gerekli olan ileri maddi ve teknik temeli yaratmaktır. (...)

Sosyalist ülkelerin tarihi deneyleri de, aynı şekilde sosyalizmin inşasında belirleyici unsurun madde olmayıp insan olduğunu ispatlamaktadır. Ancak proletaryanın devrimci ruhuna, bilincine ve sağlamlığına sahip ve fedakarlıklar yapmaya kararlı olan halklar sosyalizmi ve sınıfsız toplumu kurabilirler. Öte yandan, değil sınıfsız toplumu, sosyalizmi bile gerçekten kuramayacak olanlarda vardır. Bu kişiler proleter devrimci ruhu yitirmişlerdir, ve yalnızca bireysel, maddi teşvik unsurlarıyla yüksek ücretler peşinde koşmaktadırlar. Bunların kafaları “özgürlük, eşitlik, kardeşlik” ve “hümanizm” gibi burjuva fikirleriyle, burjuvazinin proletaryayı yozlaştırmak ve yığınları felce uğratmak amacıyla kullandığı fikirlerle doludur.

Sosyalizmin inşasında halka öncülük ederken proletarya partisinin başlıca görevi, sosyalist toplumda insanın rolüne büyük ağırlık vermek, yığınların sosyalizm doğrultusundaki potansiyelini bütünüyle açığa çıkarmak, onların “eyleme ve devrime” yönelik heyecanını ve hazırlığını hızlandırmak ve kuvvetlerini örgütlemektir. (...) Sosyalizmin inşası çalışmalarında Parti'nin çizdiği bütün somut politikalar ve aldığı bütün tedbirler, bu genel çizginin ruhuna uygun olarak ortaya çıkarılmıştır.

Tabii, insanın objektif maddi şartlardan bağımsız olarak tamamen serbestçe hareket edebileceği şeklinde bir yoruma gidilmemelidir. İnsan ve madde, herhangi bir anda bir birliğin içinde iki zıtlıktır. İnsan maddenin efendisiyken, madde de insan faaliyeti için bazı şartları sağlar. İnsan, bu şartların koyduğu sınırların ötesinde başarı sağlayamaz, ama bu sınırlar içinde insanın manevra inisiyatifi için

yeterli alan vardır. Bu sınırlar içinde politika, ideoloji ve insanın devrimci enerjisi (dürtüsü), teknik şartların ve diğer maddi şartların doğmasına yol açar. Çeşitli olgular göstermektedir ki, halkların politik bilincindeki ve subjektif inisiyatiflerindeki farklılıklardan dolayı, hemen hemen aynı maddi ve teknik şartlara sahip olan örgütler, kimisi iyi, kimisi kötü, oldukça farklı sonuçlar alabilmektedirler. İnsanın rolü üzerinde daha büyük bir dikkatle durulduğu takdirde, nispeten geri teknik malzeme kullanılsa bile, üretimde daha büyük, daha çabuk, daha iyi ve daha ekonomik sonuçlar almak mümkündür; daha ileri teknik donatımla, daha da iyi sonuçlar elde edilebilir. Öte yandan, eğer insan inisiyatifi tam olarak harekete geçirilemezse, en ileri teknik donatımla bile, üretimin bir durgunluk haline girmesi, hatta altüst olması mümkündür.

Sosyalist işletmelerle, kapitalist işletmeler birbirinden tamamen farklı niteliktedir. Sosyalist işletmelere, teknik bakımdan tedrici olarak yenileşmenin yanı sıra, işçilerinin ve memurlarının, düşüncelerinde devrim yapmalarını ve böylece proletaryanın devrimci ruhu ve heyecanı ile dolu olarak kendilerini tamamen sosyalizm davasına adanmalarını gerekli kılar. İşletmelerin hayatiyetini korumanın, onları teknik bakımdan modernleştirmenin ve bütün modern teknikleri emeğin yüksek verimliliği açısından tam etkin hale getirmenin tek yolu budur. Kapitalist işletmeler ise, işçilerin köleleştirilmesini ön şart olarak kabul ederler. Modern revizyonistler, sosyalist işletmeleri yozlaştırmak için, kapitalist kâr ilkesini; işçilerin zihinlerini bulandırmak için de “bireysel maddi teşvik unsurları” dedikleri şeyi kullanırlar. Böylece, aslında insanın rolü gerçekten ön plana çıkarılmamış olur. Modern revizyonistler “insanın önemi”ne lafta bağlı kalırlarken, gerçekte halkın devrimci ruhunu öldürmek için çaba göstermekte, hem sosyalist işletmeler hem de sosyalizmin ekonomik temelini yozlaştırmaktadırlar. Taçing Petrol Alanı ruhu, Çin halkı arasında bir efsane olmuştur. Taçing ruhu nedir? Taçing ruhu, özünde, işletmelerin kurulmasında görülen proleter devrimci ruhtur, insan unsuruna öncelik verme ruhudur.

Taçing Petrol Alanı, Çin’de yeni açılan bu petrol işletmesi ıssız bir arazide, güçlüklerle dolu bir zamanda ve yıpratıcı şartlar altında kuruldu. Makine ve malzemeler çok yetersizdi, ulaşım ve haberleşme olanakları az olduğundan malzeme ikmalında sık sık gecikmeler oluyordu; makine onarım istasyonları diye birşey de mevcut değildi.

Bu şartlar altında, Taçing işçileri sıkı çalışma ve kendine güvenme geleneğini sürdürerek, kendi kişisel çıkarlarının yerine halkın, devletin ve toplumun çıkarlarını koydular ve bir an tereddüt etmeksizin çeşitli güçlüklerle savaşa koyuldular. Akıl almaz güçlükleri birbiri ardına alt ettiler ve dört yıl gibi kısa bir zamanda dev bir işletmeyi kurma işinde daha büyük, daha çabuk, daha iyi ve daha ekonomik sonuçlar elde ettiler. Böylece Taçing işçileri, Çin’de sosyalizmin inşasına büyük bir katkıda bulundular.

Taçing Petrol Alanının kurulması, Çin halkının azminin bir ifadesidir. Çin halkı kendi ülkesini, kendi çabasıyla kurabilecek yetenekte olduğunu bir kez daha ispat etmiştir.

İnsanla madde arasındaki ilişkilerin ele alınmasında insan unsuruna öncelik verilip verilmemesi, çok önemli bir meseledir; bir dünya görüşü meselesidir.

Burjuva dünya görüşü insanla madde arasındaki ilişkileri iki yönden tahrif eder: Bir yandan insanın subjektif iradesinin rolünü tek yanlı olarak abartıp, objektif maddi dünyanın varlığını ve onun kanunlarını inkar ederek, “maddeyi görmeyen, sadece insanı gören” subjektif idealizme yönelirken, öte yandan da maddenin rolünü tek yanlı olarak abartıp, insanın madde önünde sadece pasif ve güçsüz bir durumda olduğunu, maddi dünyanın kanunlarını aktif olarak kavrayamayacağını ve dolayısıyla değiştiremeyeceğini söyleyerek, “insanı görmeyen, sadece maddeyi gören” mekanik materyalizme yönelir.

Burjuva yöneticiler, emekçi halk üzerindeki denetimlerini makineleri yoluyla sürdürmek amacıyla “insanı makinelerin yönettiği” yolunda fikirleri yayarlar. Kendi şiddet yönetimlerine karşı emekçi halkların mücadeleye girişmelerini önlemek için silahların rolünü abartırlar. Onlar, nesnelere incelemek için bu kokuşmuş dünya görüşünden yararlanırlar ve emekçi halkın zihinlerini zehirlerler. Burjuva dünya görüşünün etkisi altında kalan her hangi bir emekçi, kaçınılmaz bir biçimde, manevi bakımdan silahsızlanmış olacak, irade kuvvetinden ve eylemden yoksun, belkemsiz bir darkafalı haline gelecektir.

Proleter dünya görüşü hem subjektif idealizme, hem de mekanik materyalizme karşıdır. İnsanla maddenin bir birlik halinde olduğunu ve burada insanın baş rolü oynadığını savunur. Bu bilimsel, devrimci bir dünya görüşüdür. Devrimci halklar, proleter dünya

görüşü ile silahlandıkları ve dar kafalı korkağın dünya görüşünü ve onun etkilerini yokettikleri zaman ancak, devrim davasını, sosyalizmin inşası davasını ileriye götürmek için mücadele ve cesaret etmek ve kazanmaya cesaret etmek şeklinde beliren devrimci ruhla, bütün düşmanlarını yenebilirler, devrimde ya da sosyalizmin inşasında karşılarına çıkan her türlü güçlüğün üstesinden gelebilirler.

II POLİTİK ÇALIŞMA BÜTÜN ÇALIŞMANIN CANDAMARIDIR

Halk Kurtuluş Ordusu'nun politik çalışmasında "Dört Temel İlke"nin ikincisi karargah çalışmaları, geri hizmetler, askeri eğitim ve kültür çalışmaları gibi çalışma dallarının tümü arasındaki ilişkinin ele alınmasında politik çalışmaya öncelik verilmesidir. Başarılı politik çalışma bütün diğer çalışmaların da başarılacağına garanti-sidir.

Çin devriminin ana özelliğini uzun bir süre askeri mücadele meydana getirmiştir ve bütün Parti çalışması doğrudan ya da dolaylı bir biçimde bu belirli mücadeleye ilişkin olmuştur. Dolayısıyla, politikayla askeri meseleler arasındaki ilişkinin ele alınması en önemli bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Askeri meseleleri politika mı yönetmeliydi, yoksa tersi mi olmalıydı? Bu mesele, ordunun kuruluş tarzını ve dolayısıyla devrim davasının başarısını ya da başarısızlığını ilgilendiriyordu.

İşçi ve köylülerin Kızıl Ordusu'nun kurulduğu sıralarda Mao Zedung arkadaş bu mesele üzerinde durmaktaydı. Orduyu Partinin önderliği ve denetimi altına koymak şeklindeki genel ilke, Kızıl Ordu'nun Dördüncü Ordusunun 1929'da Kutiem'de yapılan dokuzuncu Parti Kongresinde Mao Zedung arkadaş tarafından yazılan kararda ortaya konmuştu. Mao Zedung arkadaş, salt askeri görüşü, Partinin doğru çizgisinin yürütülmesine bir engel teşkil ettiği için eleştiriyordu. Bu görüşe sahip olan kişiler, askeri meselelerin politik görevlerin yerine getirilmesinde sadece bir araç olduğunu görmeye yanaşmıyorlardı. Bu kişiler, "Askeri bakımdan sağlamsanız, elbette politik bakımdan da sağlamsınız; askeri bakımdan sağlam değil-

seniz, politik bakımdan da sağlam olamazsınız” diyerek, askeri meseleleri politikanın karşısına koymakta ve birincinin ikinciye yönetmesi gerektiğini iddia etmekteydiler. Dolayısıyla, bu kişiler, örgütsel açıdan ordunun politik bölümlerinin, askeri bölümlerin kumandası altına sokulması gerektiğini savunuyorlardı. Mao Zedung arkadaş bu görüşün getireceği tehlikelere dikkati çekerek şöyle der:

“gelişmesine göz yumulduğu takdirde bu fikir kitlelerden kopma, hülümeti ordunun denetimine terketme ve proletarya önderliğinden uzaklaşma tehlikelerini getirir: bu, Kuomintang ordusunun yaptığı gibi savaş ağalığı yolunu tutmak olur”.

Mao Zedung arkadaş daha sonraları da tekrar tekrar şunu belirtmiştir: *“İlkemiz, Partinin silaha kumanda etmesi; silahın Partiye kumanda etmesine asla izin verilmemesidir”*

Ordumuz halkın ordusu, proletaryanın ordusu olduğu içindir ki biz, ordunun çalışmalarında politik çalışmaya öncelik tanıyarak Partinin politik önderliğine ağırlık veririz. Bu ordunun Partinin önderliğine mutlak surette itaat etmesi, bütün üyelerini Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung arkadaşın düşünceleriyle, yani, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini Çin devriminin somut pratiğiyle silahlandırması gereklidir. Ordu ayrıca Partinin programını, çizgisi ve politikasını yürütmeli; hükümetin kanunlarını ve kararnamelerini uygulamalı; bilinçli bir disiplini ve ordunun “üç sekiz” çalışma tarzını yerleştirmeli; subaylarla erler arasında birlik, askerlerle sivil-ler arasında birlik ve düşmanın dağıtılması ilkesini titizlikle izlemeli, ordu içinde birliği ve ordu ile öteki bölümler arasında birliği güçlendirmelidir. Ordunun proleter bilince ve yüksek savaş yeteneğine sahip olabilmesi, halkla sıkıca birleşebilmesi, güçlülüklerden ve zorluklardan yılmaması ve bütün düşmanları yenebilmesi ancak böylelikle mümkündür. Ve bütün bunlar da sadece Parti’nin ordu içindeki sistemli politik çalışmasına dayanarak başarılabilir; bu çalışma yapılmazsa, söylenenler de yapılamaz.

Politik çalışmayı yürütebilmek ve politikanın askeri işlere kumanda etmesi, Parti’nin orduya kumanda etmesi ilkesini gerçekleştirebilmek için, Çin Komünist Partisi, alay seviyesinin üzerindeki birliklerde çeşitli kademelerde, ordunun birleşik liderliğinin ve birliğinin çekirdeği olan komiteler kurmuştur. Parti ayrıca, Partinin orduyu yönetmesinde temel sistem olarak, Parti Komitesinin birleşik kolektif liderliği altında sorumluluk taşıyan yönetici kadrolar siste-

mini getirmiştir. Bu sistem, Partideki demokratik merkezîyetçiliğin orduya somut olarak uygulanmasını ifade eder. Öncü kadroların, şartlar gerektiğinde bütün önemli meselelerde acil kararlar alabilme hakkı olmakla birlikte, genel olarak, meseleler ilkönce Parti Komitesinde enine boyuna tartışılır ve kararlar ondan sonra alınarak yürütülür. Proletarya Partisinin ordu üzerindeki politik liderliğinin garantisi olarak orduda siyasi komiserler ve siyasi bölümler sistemi de kurulmuştur. Siyasi bölümler Parti çalışması için gerekli kurumlardır. Bu kurumlar, ordu üzerinde askeri sistemin ve mahalli Parti Komitesinin çifte liderliği sisteminin yanında yer alırlar; bunların tümü Parti Merkez Komitesinin birleşik liderliği altındadır. Bu yolla mahalli Parti Komitesi, ordu üzerinde ayrıca bir denetim sağlar.

Bu sistem, ordumuzda kapsamlı, sistemli, sürekli ve güçlü bir politik çalışmayı garanti eder ve ordunun, Partinin mutlak yönetim altında gerçekten proleterleşmiş devrimci bir ordu olmasını, Partinin politik görevlerini her zaman, her yerde ve her şart altında yerine getiren bilinçli bir Parti aracı olmasını sağlar.

Devrim savaşlarının zaferinden sonra Halk Ordusu, proletarya devlet iktidarının başlıca bir parçasını meydana getirir. Halk Kurtuluş Ordusu'nun şerefli politik çalışma geleneğini sürdürmek ve onu gitgide daha devrimci ve modern bir hale getirmek, hiç kuşkusuz, proletarya diktatörlüğünü güçlendirmenin en önemli ve vazgeçilmez bir şartıdır.

Politikanın herşeye kumanda etmesi ve politik çalışmanın her çeşit çalışmanın özü olarak görülmesi, Marksizm-Leninizm'in genel bir ilkesidir. Şüphesiz ki bu ilke yalnızca askeri alana değil, bütün öteki alanlara da uygulanır.

Politik iktidarın ele geçirilmesinden sonra proletarya ekonomisinin dönüştürülmesi ve kuruluşu gibi ciddi görevlerle karşı karşıya geldi. Geçmişte, esas olarak savaşıyorduk; karşılaştığımız başlıca mesele de politik işlerle askeri işler arasındaki ilişki meselesiydi. Oysa şimdi, esas olarak ekonomik kuruluşla uğraşıyoruz ve bir yanda politika ile öte yanda ekonomi, teknik ve benzeri arasındaki ilişkiler meselesini ele alıyoruz. Geçmişte olduğu gibi bu iki durum arasındaki ilişkilerin doğru olarak ele alınması meselesi, ekonomik kuruluşun temel yönü üzerinde proletarya diktatörlüğünün, devrim ve inşaa davasının başarısı ya da başarısızlığı üzerinde hayati rol oynayan önemli bir ilke ile ilgilidir.

Bazı kişiler politikanın askeri meselelerden önde gelmesini, askeri mücadelenin, politik görevleri yerine getirmenin bir aracı olduğunu, çünkü savaşın “politikanın başka bir araçlarla sürdürülmesi” olduğunu kabul etmekle birlikte, proletaryanın politik iktidarı ele geçirmesinden sonra politikanın ekonomiden daha öncelikli bir yere sahip olamayacağını, çünkü artık asıl görevin ekonomik kuruluş olduğunu, ve böylelikle politikanın mevcut ekonomik temele hizmet etmesi gerektiğini söylemektedirler. Şu halde, bu kişilere göre ekonomi politikaya kumanda etmelidir; tersi olamaz.

Bu görüş doğru mudur? Hayır, tamamen yanlıştır.

Politik iktidarı ele geçirmesinden sonra proletaryayı bekleyen başlıca görev, hiç şüphesiz ekonomik dönüşümü ve kuruluşu gerçekleştirmektir, dolayısıyla proletaryanın asıl enerjisi ekonomik çalışmaya ve sosyalizmin kuruluşu için mücadeleye yöneltilmelidir. Ama, bunu başlıca görev olarak göstermek yeterli olamaz. Biz yalnız görevleri belirtmekle kalmamalı, bu görevlerin nasıl tamamlanacağı meselesini de çözümlmeliyiz. Sosyalist ülkelerde ekonomik kuruluş nasıl, hangi yönde, hangi politika ve çizgiye göre yürütülecektir? İlk önce bu meseleleri çözümlemezsek ya da doğru bir biçimde çözümlemezsek, ekonomik görevlerin tamamlanması, sosyalist ekonominin kurulması mümkün olamaz. Başka bir deyişle, geçmişteki askeri mücadelenin zaferi, öncelikle Partinin politik önderliği tarafından belirlendiği gibi sosyalist ekonomik kuruluşun başarısı da herşeyden önce Partinin önderliğine, proletarya diktatörlüğü devletinin önderliğine, Parti çizgisinin ve politikanın doğru olup olmadığına ve meseleleri politik açıdan doğru bir biçimde çözümleyip çözümleyemediğimize bağlı olacaktır. Şu halde, yine politika kumanda etmektedir; ekonomik çalışmaları tamamlayabilmenin temel garantisi ve ön şartı budur.

Lenin, sosyalizm döneminde politikayla ekonomi arasındaki ilişkileri özellikle açıklamıştı.

1920 Kasım'ında, Sovyet politik iktidarının askeri mücadeleye ağırlık vermeyip cabalarını iç mücadele ve ekonomik kuruluşa harcayabilecek duruma geldiği zaman Lenin şunu belirtiyordu: “...*Sosyalizmin nasıl kurulması gerektiğini pratik olarak göstermek zorunludur. Bütün propaganda ekonomik kuruluşun politik deneylerine dayandırılmalıdır*”.

Troçki ve takipçileri sendikalar meselesinde bir tartışma baş-

latıp, yukarıda sözü edilen görüşe karşı saldırılara giriştikleri zaman Lenin “*politikanının ekonominin yoğun haldeki ifadesi olduğunu*” ve “*politikanın ekonomiye göre öncelik taşıdığını*” tekrarladı. Marksizmin bu ünlü tezini bir kez daha doğrularak, sosyalist toplumda da bunun istisnası olamayacağını belirtti. Lenin şöyle diyordu: “*Politika, ekonominin yoğun haldeki ifadesidir; bunu konuşmamda tekrarladım, çünkü “politik yaklaşımım hakkında bu tamamen haksız — ve hele bir Marksistin ağzından çıkmasına hiç izin verilemeyecek olan— hücumu daha önce duymuştum. Politika ekonomiye göre öncelik taşır. Başka bir görüşü savunmak, Marksizmin alfabesini unutmak, demektir”*”.

Yine Lenin şöyle der: “... meselenin özü bakımından (ve marksist görüş açısından meselenin özü başka türlü **olamaz**) konuya doğru bir politik yaklaşım olmaksızın, sözü edilen sınıf hakimiyetini kuramaz, ve dolayısıyla **kendi üretim meselelerini çözümleyemez**”.

Açıktır ki, sosyalist ekonomik temelin hizmetinde, sosyalist politika gibi bir üst yapı bulunmalıdır. Proletarya partisinin sistemli politik çalışması sosyalist ekonomik kuruluşun garantisi olmalıdır.

Sosyalist dönemde politika ve politik çalışma, ekonomiye ve ekonomik çalışmaya ilişkin olarak yeni, özel ve görülmemiş derece- de önemli bir rol oynarlar.

Birincisi, sosyalist ve komünist ekonomiler, bütün öteki ekonomilerden farklı olarak kendiliğinden ortaya çıkmazlar ve gelişmezler. Sosyalist ekonomi, eski toplumda köklere sahip olmadığı gibi, bu ekonominin, proletaryanın öncüsü olan Komünist Partisi'nin yönetimi altında proletaryanın politik iktidarı tarafından yaratılması gerekir; sosyalist ekonominin doğuşundan sonra bile bunun sağlamaştırılması, gelişmesi ve komünist ekonomiye dönüşmesi, kendiliğinden ya da plansız olarak gerçekleşemez; bunun gerçekleşmesi ancak Komünist Partisi'nin önderliği ve ekonomiyi birleşik, planlı bir biçimde yöneten ve düzenleyen proletarya devlet iktidarı yoluyla mümkün olur. Sosyalist ekonominin yönetimi, kendi gelişme kanununa uymalıdır. Sadece proletaryanın politik partisi ve onun yönetimi altındaki proletarya devlet iktidarı sosyalist ekonominin kanunlarına bilinci olarak vakıf olabilir ve bu temel üzerinde doğru çizgi ve politikayı formüle edebilir. Şu halde, işçiler ve ekonomik bölüm ve birimlerde çalışan sorumlu arkadaşlar, Partinin çizgi

ve politikasını bütün eylemlerinde hareket noktası olarak almalı ve devletin birleşik planına uymanın yanısıra bu çizgi ve politikayı bilinçli bir biçimde yürütmelidirler. İşte, politikanın kumanda etmesi deyimiyle kastedilen şey parçanın bütüne itaat etmesidir. Bu bilinçli tutum ve bütünsel görüş açısı olmaksızın, sistemli politik çalışma olmaksızın, sosyalist ekonomik çalışma başarılı bir şekilde yapılamaz. Bununla ilgili olarak belirtilmesi gereken bir nokta şudur: Kendiliğinden gelme, keyfi bir eylem ya da bölücülüğün herhangi bir biçimi sosyalist kuruluş davasına ciddi zararlar getirecektir.

İkinci, sosyalist ekonomik kuruluş ve sosyalizmden sınıfsız topluma geçiş karmaşık bir sınıf mücadelesi ortamında yer alır. Bir sosyalist ekonomik sistemin kurulması ve geliştirilmesi ancak, eski güçlerin ve kurumların kalıntılarına karşı sürekli mücadelenin verilmesi ile olur. Bu eski güçler ve zamanı geçmiş fikirler eski sistemleri yansıtırlar ve kolay kolay ortadan kalkmazlar. Mücadele kaçınılmaz bir şekilde uzun ve zorlu olacaktır. Proletaryanın ekonomik kuruluşta bütün halka önderlik etmekteki amacı, kendisine verilmiş olan yüce tarihi görevi, yani, bütün sömürü biçimlerini, sınıfların ve sınıf farklarının ortadan kaldırılması, sınıfsız toplumun yaratılması ve insanlığın kurtarılması görevini sağlamak içindir. Dolayısıyla, sosyalist ekonominin kuruluşunda saf ekonomik bir görüş açısından ya da sadece üretici güçleri geliştirme görüşünden değil, proletaryanın politik görüş açısından hareket etmeliyiz. Proletaryanın burjuvazi karşısında muzaffer olabilmesini sağlayacak doğru yolu bulabilmek için, şartları, ekonomik gelişmeyi ve ekonomik çalışmada çeşitli eğilimleri Marksist-Leninist sınıf görüşüne ve sınıf tahliline uygun bir biçimde tahlil etmeliyiz. İçte olsun dışta olsun burjuvazi ve bütün düşmanlarımız, sosyalist ekonominin gelişmesini baltalamak ve gelişme yönünü saptırmak için, her türlü kendiliğinden gelme eğilimini sonuna kadar kullanacaklar, politikadan kopmuş saf ekonomik görüşlerden, ekonomist görüşlerden ve proletaryanın ideolojik ve politik önderliğini zayıflatmaya yönelik bütün diğer eğilimlerden yararlanacaklardır. Ve bütün bunları, sosyalist ekonomiyi giderek yozlaştırmak ve *“barış içinde ekonomik gelişmeyi, Sovyet iktidarının barış içinde çözülüp dağılmasına dönüştürmek”* için yapacaklardır. Şu halde bir sosyalist ülkede ekonomik bölümlerin politik çalışmayı güçlendirmemesi, geniş militan ve halk kitlelerini proletarya politikası ve ideolojisi ile eğitmemesi;

öte yandan da: politikaya önem verilmeksizin çalışmaya ağırlık verilmesi, salt “maddî teşvik unsurları” peşinde koşulması ve revizyonizm gibi eğilimlerin engel tanımadan gelişmesine göz yumulması çok tehlikeli sonuçlar doğurur.

Üçüncüsü, sosyalist ülkelerde ekonomik kuruluş, sosyalizmin kuruluşunda ve geliştirilmesinde kendine güvenme, (çalışan) emekçi halka ve ülkenin doğal kaynaklarına güvenme ilkesine dayanmalıdır. Ama bu, bir sosyalist ülkede ekonomik kuruluşun uluslararası politikada, uluslararası sınıf mücadelelerinden ve bir tüm olarak dünya proletar devriminden ayrı tutulabileceği anlamına gelmez. Her ülkede proletaryanın devrim ve sosyalizmin kuruluşu davası, ayna zamanda uluslararası bir davadır. Her sosyalist ülke öteki halkların devrimlerini desteklemekle görevlidir, ve üstelik kendi kuruluşu uluslararası proletaryanın ve bütün dünyadaki devrimci halkların desteğini sağlamak zorundadır. Şu halde, sosyalist ekonomik kuruluşta, sadece sosyalist yönde ısrar etmekle yetinilmemeli, proleter enternasyonalizmi ilkesine de uyulmalıdır. Politik çalışmamızda görevlerimizden biri de, bütün bölüm ve birimlerdeki işçileri dünya devrimi ve politik durumla ilgilenmeye teşvik etmek, ve sosyalizmin kuruluşu davamızın, dünyadaki devrimci halkların yardımı olmaksızın yürütülemeyeceğini, başarılarımızı bu halkları desteklemek için kullanmamız gerektiğini, ve proleter enternasyonalizmini çiğneyen bütün eğilimlere, örneğin “büyük devlet” şovenizmi eğilimine karşı konması gerektiğini onlara anlatmaktır. Böyle bir politik eğitimi yoğun olarak ve uzun bir süre yürütmek gerekir.

Mao Zedung arkadaş şöyle der: “*Politik çalışma bütün ekonomik çalışmanın candamarıdır. Bu, bir toplumda ekonomik sistemin köklü bir değişiklik getirdiği bir sırada özellikle doğrudur*”. Açık ki, toplumdaki ekonomik sistemin temel bir değişim geçirdiği sosyalizmin kuruluşu dönemi boyunca, politikanın ekonomiye kumanda etmesi ilkesine uymaz ve devrimci politik çalışmayı güçlendirmesek kuruluş çalışmalarını doğru biçimde yürütemeyiz.

Halk ordusunun kurulması döneminin en başında bile ağırlık politikaya verilmişti, aynı şekilde bugün de Mao Zedung arkadaş, sosyalist ekonomik kuruluş için örgütlenmiş büyük halk ordusunun politik açıdan inşa edilmesi ve düzenlenmesi zorunluluğunu önem belirtmektedir. Mao Zedung arkadaş, politikaya önem vermeme eğiliminin eleştirilmesi konusunda bizi tekrar uyarmıştır. Bir yandan

koltuk politikacılarına karşı koyarken, bir yandan da, nereye gittiğini bilmeyen pratik insanı eleştirmeliyiz. Eğer bir kişi ideolojiye ve politaya önem vermeyip günlük çalışmalara dalarsa, yönü olmayan bir ekonomist ve bir teknisyen haline gelir. Bu çok tehlikeli bir durumdur. İdeolojik ve pratik çalışma, ekonomik ve teknik çalışmaların tamamlanmasının garantisidir ve her ikisi de ekonomik temele hizmet eder. İdeoloji ve politika, çalışmalarımızın özü ve ruhudur. İdeolojik ve politik çalışmamızda bir anlık gaflet, ekonomik ve teknik çalışmaları yanlış yollara sevkeder.

Mao Zedung arkadaş, ülkemizdeki tüm ekonomik, sanayi, tarımsal ve ticari bölümlerin, Halk Kurtuluş Ordusu'ndan, politik çalışmayı yerleştirme ve güçlendirme yöntemini öğrenmeleri ve böylelikle ekonomik cephede çalışan militanların ve kitlelerin devrimci ruhunu canlandırmaları gerektiğini özellikle belirtir.

1938 Mayıs'ında Mao Zedung arkadaş "Uzun Savaş Üzerine" adlı kitabında, politik seferberlik çalışmasının nasıl yürütüleceğini etraflı bir biçimde açıklamıştır.

"Politik seferberlik nedir? Önce, savaşın (Japonya'ya Karşı Mukavemet Savaşı'nın) politik amacını orduya ve halka anlatmaktır. Savaşın niçin gerekli olduğunu ve kendisini ne bakımdan ilgilendirdiğini her askerinin ve her sivilin anlaması zorunludur. Savaşın politik amacı "Japon emperyalizmini defetmek ve özgürlük ve eşitliğin hüküm sürdüğü yeni bir Çin kurmak"tır; biz, Japonya'ya karşı bir ayaklanma yaratmadan ve yüzmilyonlarca insanı birleştirip, varını yoğunu savaşa katan tek bir insan haline getirmeden önce, bu amacı herkese, bütün askerlere ve sivillere ilan etmeliyiz. İkincisi, sadece amacı onlara anlatmak yetmez; bu amaca ulaşılması için gerekli aşamalar ve politikalar da gösterilmelidir; yani bir politik program olmalıdır. Japonya'ya karşı Mukavemet Etmek ve Uluşu Kurtarmak İçin On-Noktalı Program'ı ve ayrıca Silahlı Mukavemet ve Milli Kalkınma Programı'nı ortaya atmış bulunuyoruz. Bunların her ikisini de ordu içinde ve halk arasında yaygınlaştırmalı ve bunların yürütülmesi için herkesi seferber etmeliyiz. Açık-seçik, somut bir politik program olmaksızın, tüm silahlı kuvvetlere ve tüm halkı Japonya'ya karşı savaşı sonuna kadar sürdürmeleri için seferber etmek mümkün değildir.

Üçüncüsü orduyu ve halkı nasıl seferber etmeliyiz? Sözle, bildirilerle, bültenlerle, gazetelerle, kitap ve broşürlerle, tiyatro ve sine-

mayla, okullarla, kitle örgütleri ve militanlarımız yoluyla. Şimdiye kadar Kuomintang bölgelerinde yapılanlar, Okyanusta bir damladır ve üstelik, halkın zevkine uygun düşmeyen bir tarzda ve onlara ters düşen bir ruhla yapılmıştır; bunun baştan aşağı değiştirilmesi gerekir. Dördüncüsü seferber etmek yetmez. Mukavemet Savaşı için politik seferberlik sürekli olmalıdır. Bizim işimiz, politik programımızı mekanik bir biçimde halka ezbere okumak değildir; çünkü böyle nutukları kimse dinlemez; Biz, savaş için politik seferberlikle savaşın gelişmeleri, askerlerin ve halkın hayatı arasında bağ kurmak ve bunu sürekli bir hareket haline getirmek zorundayız. Bu, çok büyük önem taşıyan bir meseledir, ve savaştaki zaferimiz öncelikle buna bağlıdır”.

Bugünkü Çin, Japonya'ya karşı savaş dönemindeki Çin'den tamamen farklıdır; şimdi bizi değişik görevler beklemektedir. Bununla birlikte, genel ilkeler ve yöntemler açısından, Mao Zedung arkadaşın bu sözleri politik çalışmalarımızın çeşitli biçimlerine bir klavuz olarak hâlâ büyük pratik önem taşır.

Mao Zedung arkadaş, devrimci savaşı yürütmek için halkın ve ordunun nasıl seferber edileceğinden söz etmekteydi: Bugün politik çalışmamızın hedefi, sosyalist kuruluşun yürütülmesi için bütün halkın seferber edilmesidir. Militanların ve kitlelerin, yaptıkları işlerin politik önemini tam olarak kavramalarını sağlamak, onların devrimci heyecanını güçlendirmek, parti politikasını ve işlerinde atılacak her adımı kavramalarını sağlamak için, yapılan her türlü işin politik amacını açıklamak üzere bu politik çalışmanın yürütülmesi gereklidir. Bütün bunlar, militanların ve kitlelerin devrimci heyecanını Parti politikasının doğru yoluna çekebilmek için yapılmaktadır. Değişik dönemlerde ve çeşitli yeni görevler karşısında, bu politik çalışma yeni şartlara ve militanlarla kitlelerin düşüncesine uygun olarak, tekrar tekrar yürütülmelidir. Halk Kurtuluş Ordusu'nun politik çalışması, bize bu konuda zengin deneyler getirmektedir.

Gerçekler ispatlamaktadır ki, Halk Kurtuluş Ordusu yönteminin uygulandığı her yerde sistemli, güçlü ve devrimci politik çalışma yürütülmekte, Parti'nin önderliği tam olarak gerçekleşmekte, (birkaç idari görevlinin bütün işleri bizzat yapmaları durumundan çok fazla olarak) gerçek kitle hareketleri ortaya çıkmakta ve önderlerle kitleler bürokratizme sapmak ya da sadece “maddi teşvik

unsurları” peşinde koşmak yerine büyük bir devrimci ruh göstermektedirler.

Halk Kurtuluş Ordusu’nun politik çalışmasından ders alırken her görevi tam anlamak için nasıl somut tedbirlere başvurduklarını da öğrenmeliyiz. Bu da, politik çalışmanın gerçeklerden hareket etmesini, ondan sonra günlük pratik eylemleri kapsayacak şekilde en aşağı kademeye kadar indirilmesini gerektirir. Politik çalışmanın bizim çalışmamızda bu kadar önemli bir rol oynaması, gerçeğe dayanması ve sosyalizmin kuruluşuna hizmet etmesinden dolayıdır. Yüksek bilinç seviyesindeki birliklerin bir çoğunda yürütülen politik çalışmanın deneyleri ispatlamaktadır ki, politik çalışmanın canlı, ekonomi ve teknikle iyice kaynaşmış olabilmesi, ancak üretim süreci içinde, pratik çalışma içinde, günlük hayatta ve her birey bakımından yürütülmesi halinde mümkündür. Politik çalışmanın bu şekilde yapılması, Parti çizgisinin ve politikasının kitleler içinde yürütülmesini kolaylaştırır ve bunları eylem haline dönüştürerek, işi hızla ileriye götüren büyük bir maddi gücün ortaya çıkmasına yol açar.

Özetlersek, sosyalist kuruluşun çeşitli cephelerinde Halk Kurtuluş Ordusu’nun çalışmasından ders alırken, Halk Kurtuluş Ordusu gibi biz de, politik çalışma ile öteki çalışmalar arasındaki ilişkinin ele alınmasına önceliği politik çalışmaya vermeli, saflarımızı polikaya ağırlık vererek sağlamlaştırmalıyız. Kuruluşun çeşitli görevlerini gerçekten yerine getirebilmemiz ancak yüksek politik bilince sahip işçi ordusuna dayanmakla mümkün olabilir. Bu yüce ordunun yenilmesi imkansızdır. İster sınıf düşmanları olsun isterse tabiat kuvvetleri, bütün düşmanlarımız bu ordunun önünde yıkılacak ve insan toplumunda durmadan yeni mucizeler yaratılacaktır.

III

İDEOLOJİK ÇALIŞMAYA ÖNCELİK VERMELİYİZ

Çin Halk Kurtuluş Ordusu Mao Zedung arkadaşın düşüncesi- nin rehberliğinde yetişmiştir. Mao Zedung arkadaş *“İlerici politik çalışmamızın”* görevinin, halka *“İlerici politik ruhun aşılması”* olduğunu ve *“ideolojik eğitimin, bütün Partinin büyük ideolojik mücadeleler için birlik kurmasında ana halka olarak kavranması gerektiğini”* defalarca belirtmiştir.

Aralık 1929’da, Çin işçi ve köylüleri Kızıl Ordusunun kurul- masından az sonra, Mao Zedung arkadaş, Kızıl Ordunun Dördüncü Ordusunun Dokuzuncu Parti Kongresi için yazmış olduğu ünlü ka- rarda, bir ordunun kurulması süreci içinde ideolojik ve politik çalış- maya öncelik verilmesi, orduda proletaryanın sarsılmaz ideolojik ve politik önderliğinin sağlanması ve salt askeri görüşlerin ve proletar- ya ideolojisine aykırı diğer fikirlerin yokedilmesi gerektiğini ortaya koymuştur. Bu karar, Çin Kızıl Ordusunun tamamıyla Marksizm- Leninizm ve Mao Zedung arkadaşın düşüncesi temeli üzerinde ku- rulmasını ve politik bakımdan sağlam, gerçek bir halk ordusu haline gelmesini sağlamıştır.

Onyıllardan beri Çin Halk Ordusu, Partinin politik çalışma geleneğini korumuş, geliştirmiş ve bu geleneği sürekli olarak kendi yaratıcılığı ile zenginleştirmiştir. Kızıl Ordu, ideolojik çalışmanın örgütlenmesine büyük itina gösterir; bunun sonucu olarak, askeri ve idari kadrolar da dahil olmak üzere, ideolojik çalışmada her kесе bir görev düşer. Değişik dönemlerdeki durumunun ve görevlerin ışığında Ordu, askerlere Marksizm-Leninizm'i ve Mao Zedung arkadaşın düşüncesinin, yani Marksizm-Leninizm'in everensel gerçeğini Çin Devriminin ve Çin'de sosyalist kuruluşun somut pratiğiyle bütünleme fikrini öğretir. Ordumuz, mensuplarının proleter bilincini sürekli olarak yükseltmeyi bu yolla başarmıştır. Halk Ordusunda uygulanan bu eğitim sayesinde milyonlarca işçi ve köylü, pek çok öğrenci ve diğer küçük burjuva kökenli aydın, zamanla düşünce ve eyleminde devrim yapmış; sağlam, politik bilince sahip militanlar haline gelmiş, devrimin ve sosyalist kuruluşun dayanakları olmuşlardır.

Şüphesiz ki Halk Kurtuluş Ordusu'nun ideolojik ve politik çalışmada edindiği zengin tecrübe, Partimizin ve devletimizin değerli bir kanadıdır ve bu tecrübe bütün çalışmalarımız bakımından her zaman için büyük bir değer taşır.

Marksist-Leninistler daima ideolojinin ve teorinin tarihsel gelişmede önemli bir rol oynadığını savunurlar. Çalışma, insanın eserdir ve insanın faaliyetleri onun ideolojisi tarafında yönetilir. Çok çeşitli sosyal ideoloji türleri vardır. İlerici, devrimci fikirler toplumsal gelişmenin ilerlemesine yardımcı olurlar ve bundan doğacak yeni görevleri gerçekleştirirler; oysa, eski, geri ve gerici fikirler toplumsal gelişmeyi engeller ve hatta geriletirler. Yeni sosyal ideoloji ve teoriler, toplumun maddi hayatının gelişmesi sonucu ortaya çıkan yeni toplumsal görevlerden doğarlar. Bir kere ortaya çıktıktan sonra, büyük bir güç haline alırlar ve hatta belirli şartlar altında belirleyici bir güç haline gelirler. Devrimci ideolojilerin ve teorilerin doğması ve yayılması, kitleler toplumsal gelişmenin ortaya çıkardığı yeni görevleri henüz kavrayacak durumda olmadıkları zaman büyük önem taşır ve belirleyici rol oynar. Nitekim Lenin "*Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz*" demiştir. Devrimci ideoloji ne kadar derin ve geniş bir biçimde yayılırsa, devrimci hareket de o kadar hızlı gelişecek ve o kadar güçlü olacaktır. Marx şöyle der: "*Teori kitleler tarafından kavrandığı anda, maddi bir güç haline gelir*". Le-

nin de şöyle demiştir; “İnsanın bilinci sadece maddi hayatı yansıtmakla kalmaz, aynı zamanda onu yaratır da”.

Marksist-Leninistler bakımından, her hangi bir işte atılacak ilk adımın ideolojik inşaya dayanması işte bu yüzdendir. Yani, bir çalışmanın iyi bir şekilde yapılabilmesi veya bir görevin başarıyla yerine getirilebilmesi, çok büyük ölçüde halkın ruh haline, eylemlerinde hangi ideolojiyi izlediğine, izlediği ideolojinin gerçeğe uyup uymadığına bağlıdır. Devrimci çalışma ancak devrimci fikirlere sahip olan insanlar tarafından gerçekleştirilebilir. Ve devrimci fikirler, devrimci partiler ve ileri bilinç düzeyindeki devrimci unsurlar tarafından yayılır.

Devlet iktidarını ele geçirmek amacıyla proletarya, önce devrimci fikirleri yaymak ve kitleleri uyandırmak, sonra devrimin zafere için bilinçli olarak mücadele etmelerini sağlamak için onları örgütlemek zorundaydı. Proletarya iktidara geldikten sonra ve iktidardaki proletarya partisi sosyalist devrimde ve sosyalizmin inşasında halka önderlik yaparken, devrimci düşüncelerin yayılmasını, ideolojik çalışmayı hâlâ temel bir görev olarak saymak gerekli midir?

Partimiz şimdi iktidardadır ve devletin başındadır ve böylece çalışmasını devlet otoritesi vasıtasıyla yürütmektedir. idari ve ekonomik çalışmamız gittikçe karmaşık ve ağır bir hale gelmektedir. Bu şartlarda bazı kimseler, görevlerini yerine getirmek için sadece otoriteye, emirlere ve örgütsel önderliğe dayanmayı yeterli görebilirler; ideolojik çalışmaya özel bir dikkat göstermeksizin, militanların ve kitlelerin ideolojik durumlarıyla ilgilenmek gereğini duymaksızın, sadece ekonomik çalışma ile uğraşmanın yeterli olacağını düşünebilirler. Veya sadece bir siyasi kampanya söz konusu olduğunda ideolojik çalışmalarda bulunmanın yeterli olduğunu, bu alanda günü gününe ve sistematik çalışmaya gerek olmadığını düşünebilirler.

Bu görüşler doğru mudur? Elbette ki, hayır. Burada ortaya atılan mesele, hiç de önemsiz değildir. Aksine, büyük önem taşımaktadır, çünkü çalışmamızın gerçekten devrimci bir nitelik taşıyıp taşımadığını ve sosyalizm davamızın ileriye doğru düzgün bir şekilde ilerleyip, ilerlemeyeceğini ilgilendirir.

Sosyalist devrimi ve sosyalizmin inşasını gerçekleştirmek için proletarya partisinin iktidarı ele geçirdikten sonra da devrimci fikirlerin yayılmasına, yani ideolojik çalışmaya öncelik vermesi zorunluluğunu tarihi tecrübeler göstermiştir.

Birinci olarak, sosyalist devrim ve sosyalizmin inşası halkın kendi davasıdır. Bu yüzden, ancak kitleleri devrimci fikirlerle eğitmeye ve onların politik uyanıklığını yükseltmeye devam edersek onlar devrim için ve sosyalizmin inşası davası için bilinçli, yürekten ve enerjik olarak çalışabilirler ve gerçek bir sosyalist hareket meydana gelebilir.

İkinci olarak, sosyalist toplumda sınıf mücadelesi varolmaya devam eder. Bu mücadele özellikle politik ve ideolojik cephelerde çok karmaşık ve keskindir. Tamamen yeni bir sosyalist sistemin kurulması, insanların zihinlerinin eski fikirlerin ve geleneklerin bütün kalıntılarından temizlenmesini ve bunlardan tamamen arıtılmasını gerektirir. Sosyalist devrimde ideolojik ve politik cephelerde zafere ulaşmaksızın, proletarya, sosyalizmin zaferini güvenlik altına almayacak ve kapitalizme geri dönüşü engelleyemeyecektir.

Kitlelere devrimci fikirlerin yayılmasının ve onlara sosyalist eğitim vermenin amacı, onların gittikçe daha devrimci olmalarını sağlamak, yani kitlelerin kapitalist ideolojiyi ve bütün diğer zamanı geçmiş fikirleri ve gelenekleri proletarya ideolojisini almak için terketmelerine ve kesintisiz devrimi yürütmenin ve sınıfsız topluma doğru sürekli bir ilerlemenin gerekliliğini gerçekten kavramalarına yardımcı olmaktır.

O halde sosyalist bir toplumun insanların politik bilinçlerini kendi kendilerine yükseltmeleri ve devrimci düşünceler aşıl原因an proletarya partisi ve proletaryanın devlet iktidarı olmaksızın, sosyalist ideolojiyi kendiliğinden geliştirmeleri mümkün müdür? Sosyalist bir toplumun insanları sürekli olarak kendi içlerinde devrim yapmak için sadece kendi gayretlerine güvenebilirler mi? Gerçekler, bunun böyle olamayacağını kanıtlamıştır.

Sadece iç şartlar gözönünde tutulursa, yeni kurulmuş olan bir sosyalist toplum, ki dıştan kapitalizm tarafında kuşatılmıştır, hâlâ birçok bakımdan eski toplumun izlerini taşır. Lenin, çok yerinde olarak *“burjuva toplumunun cesedi, bir tabuta konup gömülemez”* demiştir. Sosyalist bir toplumda *“kapitalizmin cesedi aramızda çürümekte ve ayrışmaktadır; havayı kirletmekte ve hayatlarımızı zehirlemektedir; yeni, taze, genç ve canlı olan her şeyi, eski, çançekişen ve çürüyen şeylerin ağuna düşürmektedir”*.

Bu özellikle ideoloji alanında doğrudur. Lenin şunu belirtir: *“... burjuva ideolojisi köken itibarıyla sosyalist ideolojiden çok daha*

eskidir, daha tam bir şekilde gelişmiştir...” Burjuva ideolojisi, insanların zihinlerine yerleşmiş olmanın yanısıra, örneğin belirli kültürel miraslarda olduğu gibi, dikkatli ve çekici bir tarzda çeşitli biçimler içinde muhafaza edilmiştir. Daha uzun bir süre etkisini devam ettirecektir.

Sosyalist sistemin zaferi, eski fikirlerin gelişmesine yol açan ekonomik temelin bütünüyle, kökünden sökülüp atılmasının sosyal ve maddi şartlarını yaratmıştır. Aynı zamanda, kitleleri sosyalist düşünceyle silahlandırmıştır. Sosyalist bir toplumda kitleler, özellikle eski küçük üreticiler, sömürü sisteminin baskısından ve özel mülkiyetin esaretinden kurtarılmış olarak, sosyalizm için büyük bir coşku duymaktadırlar ve politik bilinçleri daha önce ulaşılamamış olan bir düzeye varmıştır. Fakat öte yandan, kitleler hâlâ eski fikirlerin ve geleneklerin değişik ölçüde etkisi altındadırlar; insanların dış görünüşleri hâlâ eski toplumun birçok izlerini taşımaktadır. Kitleler sosyalist sistemin eski sosyal sistemden çok daha üstün olduğunu ve sosyalizmin kendilerini sömürüden, yoksulluktan ve gerilikten kurtaracak ve kendilerine ortak refah sağlayacak tek yol olduğunu görmekte ve açıkça hissetmektedirler. Ancak, binlerce yıldan beri alışılmış adetler hâlâ değişik ölçülerde etkilerini devam ettirirken, kitleler sosyalist sistemin getirdiği yeni şeylerin bazılarını henüz tamamen benimseyememişlerdir. Kapitalist olsun, feodal olsun, eski fikirler fırsatını buldukları anda bazı kimselerin zihinlerine yeniden sızabilmektedirler. Bazen, bu kimseler için zehirli fikirler taşıyan eski bir oyunu görmeye gitmek ve bu fikirleri hafızalarında canlandırmak, yeni bir fikri veya görüşü kabul etmekten daha doğal ve alışkanlıklarına daha uygundur. Karmaşık sınıf mücadelelerinin var olduğu bir ortamda, sıradan insanlar, özellikle eski küçük üreticiler belirli şartlar altında, güçlü bir şekilde proletarya ideolojisiyle eğitildikleri takdirde, sosyalist fikirleri kabul edebilirler. Aynı kimseler, başka şartlar altında, yani bu eğitimin gevşek tutulduğu veya tamamen tarkedildiği hallerde, kapitalist ideolojiyi benimseyebilirler.

Sosyalist toplumda yetişmiş olan kimseler bile, doğuştan sosyalist ideolojiye sahip değildirler. Onları sosyalist bilinçle donatılmış genç bir kuşak olarak yetiştirme görevi kolay değildir. Yeni bir toplumda doğmuş olmaktan ötürü, ta baştan itibaren yeni toplumun eğitimini almak avantajına sahiptirler. Ama, yeni toplumda yetiştiklerinden dolayı, eski toplum hakkında hiç bir fikirleri yoktur;

baskının ve insanın insan tarafından sömürülmesinin ne demek olduğunu gerçekten anlayamazlar, sınıfların ve sınıf mücadelelerinin anlamını gerçekten bilemezler. Böylece onlar, ne yeni toplumun nasıl meydana geldiğini ve nasıl kurulması gerektiğini gerçek bir anlayışla kavrayabilirler, ne de yeni toplumu eskisiyle karşılaştırarak anlayabilirler. Bu onların büyük bir zaafıdır. Bu kimseler, karmaşık sınıf mücadelelerinin var olduğu bir ortam için gerekli bağışıklığı tam olarak kazanamamışlardır. Bu nedenle, ideolojik eğitimlerine gerekli itina gösterilmediği takdirde eski toplumun cesedi tarafında zehirlenebilir, eski toplumun her çeşit kalıntısında gömülü olan zararlı fikirlerin etkisi altında kalabilir ve hatta bunları yanlışlıkla değerli şeyler olarak nitelendirebilirler. Böylece, belirli şartlar altında, yani proletarya fikirlerinin öğretilmesi güçlü bir şekilde yürütülürken, aralarında bazıları sosyalizmin değerli mirasçıları olarak yetiştirilebilirler. Oysa başka şartlar altında, yani bu eğitimin gevşek tutulduğu ya da tamamen terkedildiği hallerde, kapitalizme bağlanabilirler.

Bunun için, sosyalist toplumda önemli ve belirleyici olan, partinin ideolojik önderliği ve proletaryanın devlet iktidarı ve bunların sağladığı ideolojik eğitimidir. Marksizm-Leninizm, her bakımdan güçlü olan bu manevi silaha dayanmak gerekir. Bir bakıma ideolojik eğitim şimdi, geçmişteki her hangi bir dönemde olduğundan çok daha önemlidir.

Ne Yapmalı? adlı eserinde Lenin şöyle der: “... ikisinden biri seçilmelidir: burjuva ideolojisi ya da sosyalist ideoloji. Üçüncü bir yol yoktur (çünkü insanlık “üçüncü” bir ideoloji yaratmamıştır ve üstelik, sınıf çatışmalarıyla kaynayan bir toplumda, hiç bir zaman sınıflar —dışı veya sınıflar— üstü bir ideoloji olamaz). Dolayısıyla, sosyalist ideolojiyi her hangi bir şekilde küçümsemek, ondan en ufak bir şekilde sapmak, burjuva ideolojisini kuvvetlendirmek demektir”.

Lenin’in bu bilimsel önermesi sadece kapitalist toplumlar için değil, sosyalist toplumlar için de , yani bütün kapitalist toplumdan sınıfsız topluma geçiş tarihi dönemi için doğrudur.

Halk İçindeki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine adlı kitabında Mao Zedung arkadaş şunu belirtmiş: ... O (marksizm), sosyalist ülkelerde farklı bir mevkie sahiptir. Fakat bu ülkelerde belli, Marksist-olmayan ideolojiler olduğu gibi, anti-marksist ide-

olojiler de vardır”.

Bu, kapitalist toplumlarda olsun, sosyalist toplumlarda olsun, proletarya ideolojisiyle burjuva ideolojisi arasındaki, yani Marksist düşünceyle Marksist olmayan, ya da anti-Marksist düşünce arasındaki zıtlığın varolduğu anlamına gelir. Kapitalist toplumla, sosyalist toplum arasındaki tek fark, kapitalist toplumlarda burjuva ideolojisinin ve Marksist olmayan ve anti-Marksist düşüncelerin her türlü-sünün hüküm sürmesidir. Bu şartlar altında, burjuva ideolojisinin faaliyeti ve yayılması ve marksizme yönelttiği hücumlar daha sık, açık ve hayasız bir biçim taşır. Oysa, proletarya ideolojisinin, Marksist düşüncenin hüküm sürdüğü sosyalist toplumlarda bu hücumlar, daha çok gizli ve kapalı bir biçim alır.

Proletarya ideolojisinin ve Marksist düşüncenin sosyalist toplumlardaki hakim durumlarını muhafaza etmeleri için, sürekli ideolojik mücadeleye gerek vardır; sadece proletaryanın elindeki devlet iktidarına güvenmek yeterli değildir. Proletarya ideolojisi, sadece tek bir ülkede değil, hemen hemen bütün dünyada tarih boyunca varolmuş olan bütün eski fikirlerin birleşmiş baskısına ve kuşatmasına tabidir. Burjuva ideolojisi, sosyalist düzende üstün durumunu kaybetmesine rağmen proletarya ideolojisiyle mücadele etmek ve kapitalizmi geri getirmek amacıyla her çeşit gizli yola başvurduğu için hâlâ büyük bir güçtür. Bu, mücadeleyi ideoloji alanında daha karmaşık ve şiddetli kılar. Proletarya da, burjuvazi de dünyayı kendi dünya görüşlerine göre değiştirmek ister. Bu bakımdan, sosyalizmin mi, kapitalizmin mi kazanacağı meselesi ancak uzun bir tarihi dönem içinde çözülebilir.

Burjuva ideolojisiyle proletarya ideolojisi arasındaki zıtlığın sosyalist toplumda da var olmaya devam ettiğini inkar etmek ve “tüm halkın” ideolojisi denilen, yani sınıflar —dışı ve sınıflar— üstü bir ideoloji hakkında saçmalıklar yaymak, kasıtlı bir hileden başka hiç bir şey değildir. Bu proletaryanın ideolojisi olan Marksizm-Leninizmin hakim durumunu ve rehberliğini sinsice inkar etmek ve burjuvazinin ideolojik hakimiyetini yeniden kurarak, kapitalizme geri dönüşün şartlarını hazırlamak için bir girişimdir.

Açıktır ki, bundan şu sonuç çıkar: Sosyalist bir toplumda, sosyalist fikirleri yayma çalışması durdurulursa ve proletarya ideolojisi sahayı terkederse, yerine burjuva ideolojisi geçecektir. Proletarya ideolojisinin burjuva ideolojisine üstün olduğu her yerde sosyalist

hareket hızla gelişecek ve Marksizm-Leninizm kaçınılmaz bir şekilde hakim olacaktır. Tersine, burjuva ideolojisinin proletarya ideolojisine üstün olduğu her yerde atalet olacaktır ve kaçınılmaz olarak çok kötü durumlar doğacaktır.

Kitlelerin devrimci fikirlerle, sosyalist fikirlerle eğitilmeleri ve onların gittikçe daha devrimci hale getirilmeleri çeşitli yollarla ve araçlarla yapılmalıdır. Bu sınıf mücadelesinin mevcut devrimci pratiğine, üretim ve bilimsel deneyler için yapılan mücadeleye dayanmalıdır. Buradaki temel nokta militanların düşüncelerinin devrimci hale getirilmesi, başka bir deyişle, militanların Marksizm-Leninizm bilgilerinin sürekli olarak daha yüksek bir düzeye ulaştırılmasıdır. Devrimci fikirlerin kitlelere yayılması ve ideolojik önderliğin pekiştirilmesi çalışmasının, militanlar yoluyla yerine getirilmesi bu nedendir. Militanların düşüncelerinin sürekli olarak devrimci hale getirilmesi, bunun sonucu olarak önderlerin çalışma tarzlarında görülen gelişme ve önderliğin kuvvetlendirilmesi, kitlelerin gittikçe devrimci hale getirilmelerinin önşartıdır.

Ülkemiz büyük bir militanlar ordusuna sahiptir. Bu militanların ideolojik düzeyleri farklıdır. İçlerinden bazıları, birçok devrimci sınavdan geçmiş ve yüksek bir ideolojik ve politik düzeye ulaşmıştır; bazıları, daha az çelikleşmiştir; oldukça büyük bir kısmı ise, kendi özel çalışma alanlarına henüz yeni girmişlerdir. Ama hangi kesime dahil olurlarsa olsunlar, militanların hepsi ideolojik bilinç düzeylerini yükseltmek ve gittikçe daha devrimci hale gelmek zorundadırlar.

Ülkemizin iç ve dış durumu gelişmeye devam etmektedir. Birçok yeni görevlerle ve yeni meselelerle karşı karşıyayız. Bugünün sınıf mücadeleleri ve üretim mücadeleleri, geçmiştekenden farklıdır. Her ikisi de, birçok yeni meseleler doğuran daha karmaşık bir durumdadır. Saflarımızdaki bazı kimseler, kendilerinin sınıf mücadelesini iyi bildiklerini iddia ediyorlar. Peki bu kişiler, şu gibi meselelerle karşılaştıkları zaman ne olacaktır? Sosyalist dönüşüm esas olarak tamamlandıktan sonra, toplumdaki değişik sınıflar arasındaki ilişkiler nelerdir? Sınıf mücadelesi değişik alanlarda nasıl işleyecek ve ne gibi biçimler alacaktır? Yurdumuzdaki sınıf mücadeleleriyle diğer ülkelerdeki sınıf mücadeleleri arasındaki karşılıklı ilişkiler nelerdir? Onlar bu gibi soruları gerçek bir kavrayışla değil, ancak lafla cevaplandırabilirler veya bu meseleleri sadece teorik olarak anlaya-

bilirler. Onlar, özgül bir meseleyle karşılaştıkları zaman, kafaları karışır, yanılığa düşerler ve marksist-Leninist metinlerden öğrendiklerini rüzgara savururlar. Son bir kaç yılın mücadelelerinden geçtikten sonradır ki, birçok arkadaşımız sosyalist toplumdaki sınıf mücadeleleri konusunda bilgilerini tedricen geliştirdiler. Özellikle modern revizyonizme karşı verilen mücadele, halkın bu meselenin ciddiyetini görmesini ve sosyalist toplumlarda sınıfların ve sınıf mücadelelerinin hâlâ varolmaya devam ettiği, bu yüzden de oportünizmin ve revizyonizmin doğmasına yol açacak sosyal temelin hâlâ varolduğunu kavramasını sağlamıştır. Bununla birlikte, şunu da belirtelim ki, aramızda birçok kimse bu önemli konuda, sosyalist toplumlarda sınıf mücadeleleri konusunda, hâlâ oldukça bilgisizdir ve bu konuda Mao Zedung arkadaşın düşüncesini kavrayabilmeleri için daha çok uzun bir sürenin geçmesi gerekmektedir.

Bu nedenle, kendimizi yeniden çelikleştirmeye ve yeniden öğrenmeye ihtiyacımız vardır. Bu demektir ki, yeni sınıf mücadelesinin, üretim ve bilimsel deney için mücadelenin, emperyalizme ve modern revizyonizme karşı mücadelenin devrimci pratiği içinde kendimizi ideolojik bakımdan yeniden çelikleştirmeye ve hem Marksist-Leninist eserleri hem de Mao Zedung arkadaşın eserlerini yeniden öğrenmeye ihtiyacımız vardır. Bu amaçla, modern ve eski kuşak revizyonistlerin yazılarını ve emperyalizmin modern revizyonizmi değerlendirdiği makaleleri de olumsuz örnekler olarak incelemeliyiz. Zamanımızın bir çok önemli meselesinde, çağdaş devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin, Marksist-Leninist ilkeleri korumak için ne yaptıklarını ve modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizme karşı çıkmak için eski kuşak revizyonistlerin saçma teorilerinden nasıl yararlandıklarını iyice kavramalıyız. Bunu, ideolojik-politik kavrama gücümüzü ve bağışıklığımızı artırmak için yapmalıyız. Kendimizi ideolojik bakımdan çelikleştirelim derken, aynı zamanda düşünce tarzımızı devrimci ideolojiyle yeniden yoğurmalıyız demek istiyoruz. Başka bir deyişle, şeyleri Marksist-Leninist diyalektik yöntem ile tahlil etmeyi öğrenmeli ve metafizik düşünce metodundan sakınmalı ve onun üstesinden gelmeliyiz. Metafizik düşünce metodu, bizi şeylerdeki ve durumlardaki değişimleri ve gelişmeleri görmemize engel olur, görüşümüzü daraltır. Düşüncemizi atalete sürükler ve şeyleri oldukları gibi kabul etmemize yol açar. Her kim yeniden öğrenmeyi ve kendisini yeniden çelikleş-

irmeyi reddederse, o kimse geride kalacaktır ve hatta, devrimci binicini sürekli olarak geliştirmezse, yozlaşabilir ve revizyonizmi kabul edebilir.

Stalin çok yerinde olarak şunları söylemiştir: *“Kabul edilmelidir ki, devlet ya da Parti çalışmasının her hangi bir dalında olan işçilerin politik bilinç düzeyleri ve Marksizm-Leninizm bilgileri ne kadar yüksek olursa, çalışmanın kendisinin daha iyi daha verimli ve sonuçları daha etkili olacağı kesin bir gerçektir. Tersine, işçilerin bilinç düzeyleri ne kadar düşük ve Marksizm-Leninizm bilgileri ne kadar az olursa, çalışmada bozuklukların ve başarısızlıkların ortaya çıkması, işçilerin kendilerinin sığılması ve miskinleşmesi, tamamen yozlaşması olasılığı da o kadar artacaktır”*.

Militanların düşüncelerini sürekli olarak daha devrimci hale getirme çalışması ne kadar etkili olursa, yönetici organlarımızın çalışması da o kadar güçlü olacak ve önderlik çalışması da o kadar etkili olacaktır.

Şu anda, devletin önde gelen ekonomik organları da dahil olmak üzere, çeşitli düzeylerdeki yönetici organların başlıca çalışması, yurdun inşası için önderliğe yüklenmektir. Bu önderliğin öndüğü başlıca hedefler nelerdir? Bu, ülkenin geniş topraklarına ‘önderlik etmek’ demek midir? Bu yığınlarla makinalara ‘önderlik etmek’ demek midir? Ama, toprak insan tarafından işlenir ve nakinalar insan tarafından kullanılır. İnsan olmaksızın bütün topraklar ve makinalar değersizdir onların hiç bir yararı yoktur. O halle açıktır ki, yönetici organların görevi, öncelikle insana önderlik etmek, insanlar üzerinde iyi çalışmaktır. Önde gelen ekonomik organlar, bir yanda insanlar, öte yanda toprak, makinalar ve tüm diğer üretim araçları ve iş vasıtaları arasındaki ilişkileri doğru olarak ele almalıdırlar. Aynı şekilde insanla insan arasındaki ilişkiyi de doğru olarak ele almalıdırlar. Bu ilişkiler doğru bir şekilde ele alındıkça, ekonomik çalışmada gerçekten başarılı olmak imansızdır. Değişik kademelerdeki yönetici organlar, çalışmalarını kitlelere ve gerçeğe yönelmeli, kitlelerle ve gerçikle sıkı bağlar kurmalı ve kitleler arasında, en alt kademedeki örgütlerde ve üretim ephesinde gerçekten süratle, somut olarak ve zamanında çalışmalıdırlar. Basmakalılığın ve bürokrasinin her çeşidinden arınmak ve idari emirler vermektan duyulan tatminin, ideolojik eğitimin ihlal edilmesinin ve çalışmada dikkatsizliğin doğurduğu sakatlıkları

yenmek zorundadırlar. Bunu başarmak için, hiç şüphesiz işe, kadroların düşüncelerinin sürekli olarak daha devrimci hale getirmesiyle başlamak gerekir.

Ülkemizde sosyalizmin ekonomik temeli kurulmuştur. Mili-tanların düşüncelerini sürekli olarak daha devrimci hale getirme çalışması ne kadar etkili olursa, yönetici organlarımızın çalışması da o kadar güçlü olacak ve önderlik çalışması da o kadar etkili olacaktır.

Şu anda, devletin önde gelen ekonomik organları da dahil olmak üzere, çeşitli düzeylerdeki yönetici organların başlıca çalışması, yurdun inşası için önderliği yüklenmektir. Bu önderliğin yöneldiği başlıca hedefler nelerdir? Bu, ülkenin geniş topraklarına “önderlik etmek” demek midir? Bu yığınlarla makinalara “önderlik etmek” demek midir? Ama, toprak insan tarafından işlenir ve makinalar insan tarafından kullanılır. İnsan olmaksızın bütün topraklar ve makinalar değersizdir; onların hiç bir yararı yoktur. O halde, açıktır ki, yönetici organların görevi, öncelikle insana önderlik etmek, insanlar üzerinde iyi çalışmaktır. Önde gelen ekonomik organlar, bir yanda insanlar, öte yanda toprak, makinalar ve tüm diğer üretim araçları ve iş vasıtaları arasındaki ilişkileri doğru olarak ele almalıdırlar. Aynı şekilde insanla insan arasındaki ilişkiyi de doğru olarak ele almalıdırlar. Bu ilişkiler doğru bir şekilde ele alınmadıkça, ekonomik çalışmada gerçekten başarılı olmak imkansızdır. Değişik kademelerdeki yönetici organlar, çalışmalarını kitlelere ve gerçeğe yöneltmeli, kitlelerle ve gerçekle sıkı bağlar kurmalı ve kitleler arasında, en alt kademelerdeki örgütlerde ve üretim cephesinde gerçekten süratle, somut olarak ve zamanında çalışmalıdırlar. Basmakalılığın ve bürokrasinin her çeşidinden arınmak ve idari emirler vermekten duyulan tatminin, ideolojik eğitimin ihmal edilmesinin ve çalışmada gittikçe daha devrimci hale gelmelerini sağlamak için, sistematik ve günü gününe yapılan bir çalışmayla Marksizm-Leninizmin fikirlerinin aralarında yayılması gereğini, bütün kurumların akılda tutmaları zorunludur. “Sistematik” ve “günü gününe” çalışma diyoruz, çünkü sadece siyasi kampanyalar yoluyla mükemmel bir politik çalışmayı gerçekleştiremeyiz. Bu iş, keyfimize ya da, önde gelen idareciler hariç tutularak, bir kaç kişinin siyasi çalışmasına terk edilerek başarılanmaz. Hayır, bu bakımdan herkesin kendine düşen sorumluluğu yüklenmesini ve bunları

birleştiren esas bağ olan ideolojik çalışmaya ağırlık verilen yöntemlerle cihazlanmasını sağlamalıyız.

İdeolojik çalışmayı iyi yapmak, kısaca, sosyalist toplumda insanın gücünü ortaya koymak demektir. Sosyalist sistemin gücü, son tahlilde, bu temele ve kitlelerin sosyalizm için duyduğu coşkuya dayanır. Eğer biz insanın gücünü ve kitlelerin sosyalizm için duydukları coşkuyu tam olarak ortaya koymalarını sağlayabilirsek, sosyalist devrimimiz ve sosyalizmin inşası asla altedilemeyecektir.

IV

İDEOLOJİK ÇALIŞMA GERÇEĞE DAYANMALIDIR

İdeolojik çalışmamızdaki temel sorun, onun yalnız akademik çalışmalara mı, yoksa gerçeğe mi dayandırılması gerektiğidir. Halk Kurtuluş Ordusu'nun politik çalışmasındaki "Dört Temel İlke" kitaplarla eğitim ve canlı fikirlerle eğitim arasındaki ilişkide, ideolojik çalışmada canlı fikirlere öncelik verilmesini öngörür. Başka bir deyişle, ideolojik çalışmamız gerçekten ve pratik meselelerden hareket etmelidir; kitaplardan veya soyut teori ve ilkelerden hareket etmemelidir. Bu bakımdan Halk Kurtuluş Ordusu, politik-ideolojik çalışması süresince zengin tecrübeler kazanmıştır. Önce Halk Kurtuluş Ordusu bölüklerinin ideolojik çalışmadaki tecrübelerine dayanarak şu on noktaya kısaca işaret edelim:

1. Mao Zedung Düşüncesini yaratıcı bir biçimde öğren ve uygula ve bunu bütün ordunun politik-ideolojik çalışmasının temel görevi haline getir. Esas olarak, zihinlerdeki belirli meselelerin incelenmesiyle işe başla. Sonra, ivedilikle ihtiyaç duyulan teorileri yaratıcı bir biçimde incele ve incelemeyi uygulama ile birleştir. Bu şekilde çabuk çözümlere ulaşılır.

2. Proleter sınıf eğitimini bütün politik ve ideolojik eğitimin temel haline getirmekle işe başla., Bu temelden hareket ederek, yurtseverliğin, enternasyonalizmin, devrimci kahramanlığını ve Partimizin ve ordumuzun geleneklerinin eğitimini yürüt.

3. Gerçeklerden hareket et ve şu iki unsuru kavra: İlk olarak, Parti Merkez Komitesi'nin çizgisini, politikasını ve kararlarını ve yüksek kademelerin yönergelerini yerine getir ve onları etraflıca incele. İkinci olarak, her zaman bölüğün bütün birliklerinin içinde bu-

lunduğu somut şartları ve düşünüş şekillerini araştır ve öğren. Bu iki unsuru birleştir ve önderlik ile kitleleri sıkı sıkıya birbirlerine bağla; kısacası, “kitlelerden kitlelere” politikasını uygula.

4. Meseleleri rüşeym halindeyken ele al ve onların gelişmesini önlemek için çabuk ve doğru bir biçimde çalış. Bu, insanların kafalarındaki düşünüş eğilimlerine ve doğabilecek meseleleri derhal ele almada başarılı olmak demektir.

5. Başkalarını mantık yoluyla eğitmede ve ikna etmede ısrar et. Genel olarak, kadroların ve askerlerin karşılaştıkları ideolojik meseleler, halk arasında rastlanan doğru ve yanlış fikirlerle ilgilidir. Bu nedenle “birlik-eleştiri-birlik” ilkesi uygulanmalıdır. İdeolojik meseleleri, gerçeği olgularda arayarak, somut tahliller kullanarak ve sabırla iknaya dayanan eğitim yoluyla çöz.

6. Halkın ideolojik bilinç düzeyini adım adım yükselt. Herkesin aynı ideolojik ve politik bilinç düzeyine sahip olması imkansızdır. Bu nedenle, ileri, orta ve geri düzeyde olanlar arasında fark vardır. İdeolojik eğitim yürütülürken çoğunluğun dikkate alınması gerekir. Ve çoğunluğun yavaş yavaş ileri bir bilinç düzeyine ulaşabilmesi için, çoğunluk tarafından kabul edilebilecek bir eğitim yöntemi kullanılmalıdır.

7. Politik ve ideolojik kampanyaları günü gününe eğitim ile birleştir. Sadece belli bir dönemdeki politik ve ideolojik hareketlere ağırlık verme; günü gününe yapılacak eğitime de büyük önem ver.

8. Kitleleri harekete geçir ve herkesin ideolojik çalışmaya katılmasını sağla. İyi kişileri ve iyi işleri zamanında bildir ve bunların değerini belirt; kötü eğilimleri zamanında açığa çıkar ve düzelt; ve ortaya çıkan meseleleri derhal ele al.

9. İdeolojiye verilen önceliği pratik meselelerin çözümü ile birleştir. Yalnız kitlelerin ideolojik meselelerinin çözümüne ve onları politik ilerlemesine önem vermekle yetinme, aynı zamanda onların pratik meselelerini de ele al ve onların refahı ile ilgilen.

10. Canlı öğretim araçları ve canlı yöntemler kullan. Bu, eğitimi kitlelerin tecrübelerine dayanarak, gerçek hayattan alınan somut olgular kullanarak, iyi kişilerin ve işlerin değerini belirterek yürütmek demektir.

Yukarıdaki on nokta, gerçeğe dayanan ideolojik çalışmanın özünü tam olarak yansıtır.

İdeolojik çalışmamızın genel görevi, Marksizm-Leninizmi kad-

olar ve kitleler arasında yaymaktır. Mao Zedung arkadaşı: “*Mark- sizm derken, kitlelerin hayatında ve mücadelesinde etkili bir rol oynayan canlı Marksizmi kastediyoruz, lafta kalan Marksizmi değil,*” ler.

Lenin de aynı fikri şöyle ifade etmişti: “*Gerekli olan cansız ke- mikler değil, canlı hayattır*”. Marksizm ölümsüzdür, çünkü o, prole- aryanın somut mücadelesinden doğan en bilimsel ve en devrimci gerçektir. Ve çünkü o, devamlı olarak gerçek tarafından doğrulan- maktadır. Marksizmin uygulanması ve gelişmesi ancak gerçekten koptuğu zaman engellenebilir. Bu nedenle ana nokta, teorinin pra- tik ile birleştirilmesi ve pratik meselelerin çözümlenebilmesi için Marksizm-Leninizm’in yayılamsı ve öğrenilmesidir. Ancak bu yapıldığı zaman insanlar canlı Marksizm-Leninizm’i uygulamakta ustalık kazanabilirler.

Engels bir zamanlar bazı burjuva aktivistlerinin ve düşünürleri- nin burjuva devrimi dönemi boyunca nasıl gerçekle yüzyüze geldik- lerini ve o günkü mücadelelere katıldıklarını anlatmıştı ve şöyle de- mişti: “*Onlar için özellikle karakteristik olan şey, aşağı yukarı hepsi- nin hayatlarını ve faaliyetlerini çağdaş hareketlerin ortasında, pratik mücadele içinde sürdürmeleri; kimi konuşarak ve yazarak, kimi eline kılıcını alarak, çoğu her ikisini de yaparak taraf tutmaları ve kavgaya katılmalarıdır... Kalem efendileri buna istisnadır: Bunlar ya ikinci, üçüncü sınıf insanlardır ya da başını derde sokmak istemiyen korkaklardır*”.

Burjuva devrimci düşünürleri bile ideolojik çalışmaların gerçekten ayrı tutulamayacağını anlıyorlar. O halde nasıl olur da bizler, proleter devrimcileri ve ideolojik ve teorik işçiler olarak, gerçek devrimci bilim Marksizm-Leninizm karşısında teoriyi gerçekten ayırma şeklinde darkafalı bir tavır takınabiliriz? Ve üstelik, nasıl olur da bunu sosyalizm davası uğrunda mücadele ederken yapabiliriz? **Öğrenimimizi Düzeltip, İyileştirelim** adlı makale- sinde Mao Zedung arkadaş öğrenme karşısında taban tabana zıt iki ayrı tavıra dikkati çeker. Birincisi subjektif tavidir: “*Bu tavırda olan kimse, Marksist-Leninist teoriyi soyut olarak ve hiç bir hedefi ol- maksızın inceler. Bu kimse, Marx’ı, Engels’i, Lenin’i ve Stalin’i Çin devriminin teorik ve taktik meselelerini çözümlemeye yarayacak tu- tumu, görüş ve yöntemi aramak açısından değil de, teoriyi yalnızca teori için inceler ve okur. Bu kimse oku hedefine göndermez, rastgele*

atar”

Öteki, Marksist-Leninist tavidir: “*Bu tavırda olan kimse Marksizm-Leninizm’i bir amaç için, Marksist-Leninist teoriyi Çin devriminin şimdiki hareketiyle bütünlemek ve bu teoriden Çin devriminin teorik ve taktik meselelerini çözümlemeye yarayacak tutum, görüş ve yöntemi bulup çıkarmak amacıyla inceler. Bu oku hedefine gönderme tavidir*”.

İdeolojik çalışmanın doğru uygulanmasına bağlı kalınması için, Mao Zedung arkadaş Partideki kötü, subjektivist çalışma tarzına karşı uzun bir mücadele verdi. Bu dogmatiklerin ve ampiriklerin ideolojilerine ve çalışma tarzlarına karşı verilen bir mücadeleydi.

Çin demokratik devrimi süresince Parti’de, yabancı ülkelerin tecrübelerini mekanik bir biçimde devralan ve uygulayan bazı dogmatikler ortaya çıktı. Onlar da, Marksizm-Leninizm’in öğrenilmesini teşvik ediyorlardı. Ancak onlar bakımından, gerçek durum hakkında hiçbir bilgi sahibi olmaksızın, Marksist kitaplardan bazı cümlelerin ve kelimelerin ezbere okunması ve kopya edilmesi, bütün meselelere bir çözüm getirebiliyordu.

Dogmatikler de teorinin pratikle birleştirilmesini lafta savunuyorlardı, ama bunu hiçbir zaman pratikte uygulamadılar. Araştırmalar yapan birçok kimse Çin’in o günkü gerçeği ile ilgilenmiyor, onun yerine boş “teori”nin incelenmesiyle uğraşıyordu. Mao Zedung arkadaş bu dogmatik eğilime karşı, Marksizm-Leninizm’in öğrenilmesinde somut şartların, tarihin incelenmesine ve teorinin uygulanmasına ağırlık verilmesini savundu. Soyutlanmış, tek yanlı ve statik öğrenme tarzına karşı, Marksizm-Leninizm’in kadrolara öğretiminde uygulanacak başka bir metod geliştirdi. Bu metod, Marksizm-Leninizm’in temel ilkeleri rehberliğinde Çin devriminin pratik meselelerinin incelenmesini içeriyordu. Mao Zedung arkadaş kitleler arasında yapılacak propaganda çalışması konusunda, bu çalışmanın kitleleri cezbedecek bir biçimde yapılmasını söyledi. Bu nedenle de, somut olgulara saygı gösteren ve muhtevası olan makaleler yazmanın önemi üzerinde durdu. Şu halde, bundan, bizim önce propagandanın yöneldiği kitleler hakkında etraflı bilgi sahibi olmamız gerektiği sonucu çıkar.

Mao Zedung arkadaş, aynı zamanda Parti içindeki dar-deneysel eğilime de karşı koydu. Bu eğilimde olanlar teorinin incelenmesini ihmal ederler, pratik meselelerle teorik meseleler arasında ilişki kur-

ma gereğini hiç bir zaman anlamazlar ve günlük çalışmada gelişmenin kanunlarını bulmak ihtiyacını dikkate almazlar. Bunlar, münferit olgular karşısında sık sık şaşkınlığa düşerler veya kendi sınırlı tecrübelerine gereğinden fazla bel bağlarlar. Bu, teoriyi pratikten ayırma hatasının başka bir belirtisidir. Mao Zedung arkadaş, arkadaşlar arasındaki bu eksikliği giderme yolunun, onlardan, kendi tecrübelerinin Marksist teoriye uygun olarak, ciddiyetle gözden geçirmelerini ve böylelikle tecrübeleri sistemleştirerek daha mükemmel bir bilgiye kavuşmalarını istemek olduğunu belirtir.

Herkesin bildiği gibi, yukarıda sözü edilen bu iki subjektivist eğilim Çin demokratik devrimine ciddi zararlar vermiştir. Buna rağmen, biz birbiri ardından zaferler kazandık, sonunda güçlü bir düşmanı yendik ve halkın Sosyalist Yeni Çin'ini kurduk. Bu nasıl mümkün oldu? Bu mümkün oldu, çünkü Mao Zedung arkadaş, bu yanlış eğilimlerin düzeltilmesinde, Çin toplumundaki pratik meselelerin çözümlenmesi ve Çin devriminin gelişme kanunlarının bulunması için Marksist-Leninist teorinin kullanılmasının öğretilmesinde Parti'ye önderlik etti. Ve çünkü o, devrimin strateji ve taktiklerinin Çin toplumunun özelliklerine uygun olarak tayin edilmesinde ve Çin halkının bu strateji ve taktiklere uygun biçimde toparlanmasında ve örgütlendirilmesinde Parti'ye önderlik etti.

Marx der ki: *“Teori, ancak onun ihtiyaçlarına cevap verdiği ölçüde halk arasında bir gerçek haline gelecektir”* Mao Zedung arkadaşın rehberliğinde Çin Komünistlerinin Marksizm-Leninizm'in evrensel ilkelerini Çin devriminin somut pratiğiyle sıkıca kaynaştırmaları, bu ilkeleri Çin halkının ihtiyaçlarına uydurmaları ve Marksizm-Leninizm'in devrimci gerçeğini böylesine büyük bir nüfusu olan geniş bir ülkede kitlelere yaymaları şüphesiz ki, Marksizm-Leninizm'in gelişme tarihinde büyük bir olaydır.

Halk Kurtuluş Ordusu, “zihindeki belirli meseleler açısından öğrenme”yi savunur ve ideolojik eğitimi pratik meselelere yöneltir. İşte Partimizin ideolojik ve teorik çalışmasının şanlı geleneği budur. Bu geleneği her zaman ve her durumda sürdürmeliyiz. Aslında, bu geleneğin gelişmesine dikkat göstermek ve bu geleneği sürdürmek, şimdi bizim için her zamankinden daha önemlidir, çünkü büyük değişmelerin yer aldığı yeni bir tarihi dönemde, uluslararası planda ve ülke çapında yeni devrimci mücadelelerin ortasında yaşıyoruz.

Büyük bir sosyalist devleti kurma davasının benzeri daha önce

görülmemiştir. Benzeri görülmemiştir, çünkü hedefimiz Çin tarihinin en yüce ve en soylu hedefidir ve çünkü bu hedefe varmak için yaptığımız çalışma bizim için yepyeni bir çalışmadır. Sosyalist dönemdeki sınıf mücadelesi, üretim mücadelesi ve bilimsel araştırma mücadelesi, geçmişteki bütün öteki devrimci hareketlerden çok farklıdır. Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçekleri, doğru anlayışın yönünü gösterir ve bunun için biz, Marksist-Leninist klasiklerin ciddi bir incelenmesini yapmalı ve onlarda düşüncemizin rehberini bulmalıyız. Ancak, birçok pratik meselede somut sonuçlara varmak için de kendi aklımızı kullanmak zorundayız. Lenin'in dediği gibi:

“Marx'ın veya Marksistlerin sosyalizme giden yolu en ince ayrıntısına kadar bildiklerini diddia etmiyoruz. Böyle bir şeyi iddia etmek saçmalık olurdu. Bizim bildiğimiz, bu yolun yönüdür ve bu yolu izleyen sınıf güçleridir; belirli pratik ayrıntılar ancak işleri kendi ellerine alan milyonların tecrübeleri yoluyla aydınlığa kavuşacaktır”.

Sosyalist devrim ve sosyalizmin inşası, bizi düşünmeye ve cevap bulmaya zorlayan birçok yeni meseleyle karşı karşıya bırakmıştır. Örneğin, sosyalist bir toplumda sınıfların ve sınıf mücadelelerinin özellikleri nelerdir? Proletarya diktatörlüğü nasıl sağlanmalıdır ve nasıl geliştirilmelidir? Kapitalist güçlerin ortaya çıkışı ve kapitalizme geri dönüş nasıl önlenebilir? Sosyalist üretim nasıl geliştirilmeli ve dağıtım ne şekilde yürütülmelidir? Bireyle toplum arasındaki ilişki nasıl ele alınmalıdır? Sosyalist bir toplumda sanat ve bilim nasıl geliştirilmelidir? Kadroların ve kitlelerin ideolojilerinde devrim yapmaları nasıl sağlanmalıdır?

Herkesin bildiği gibi, içteki meselelere ek olarak, bir de uluslararası alanda Marksist-Leninistlerle modern revizyonistler arasında büyük çapta bir polemik sürdürülmektedir. Modern revizyonistler, Marksizm-Leninizm'in devrimci ruhunu içdiş etmeye çalışmaktadır ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında uluslararası durumda “yeni şartlar” ve “yeni özellikler” belirdiği bahanesini ileri sürerek Marksizm-Leninizm'den açıkça sapmışlardır. Böylece dünya halklarının karşısına birçok yeni meseleler çıkmıştır. İkinci Dünya Savaşındaki bu yana uluslararası durumda görülen yeni şartlar ve özellikler nelerdir; çağdaş emperyalizmin yeni özellikleri nelerdir; emperyalizmin tabiatı değişmiş midir; modern revizyonistlerin iddia ettik-

leri gibi Amerikan emperyalizmi dünyanın kaderini tayin edebilir mi; bütün tarihi tecrübeler tarafından ispatlanmış olan insanlık tarihinin yaratıcısı kimdir; çağdaş dünyada devrim, savaş ve barış arasındaki ilişkiler nedir; sosyalizm ve emperyalizm arasındaki ilişkiler nasıl ele alınmalıdır; dünya devriminin şimdiki durumu nedir ve ilerde nasıl olacaktır; ezilen halkların ve ulusların devrimci hareketleri nasıl değerlendirilecek ve bunlar nasıl ele alınacaktır; dünya halklarının devrimci hareketlerinin sayısız gerçekleri, Marsizm-Leninizm'in devrimci ilkelerinin kesin doğruluğunu ispatlamaya devam ediyor mu, yoksa bunlar bu ilkelerin zamanı geçmiş olduğunu mu ispatlıyor; modern revizyonizmin özü ve kaynağı nedir; bu polemğin niteliği nedir ve geleceği ne olacaktır?

Gerçek hayatta hiç kimse yukardaki önemli iç ve uluslararası meselelerin dışında kalamaz. Aslında, bunların herkesin hayatıyla yakından ilişkisi vardır. Her birimin çalışması ve mücadelesi ve hatta kitlelerin düşünceleri çoğunlukla bu meselelerle ilgilidir ve onlardan bağımsız olarak hareket edemez. Açıktır ki, ideolojik çalışmamız bu sorulara ve bunlardan doğan bütün öteki sorulara bilimsel cevaplar getirmek zorundadır.

Mao Zedung arkadaş diyor ki:

“Şimdiki hareketin özellikleri nelerdir? Kanunları nelerdir? Bu harekete nasıl yön verilecektir? Bunların hepsi pratik meselelerdir... Hareket gelişmektedir, yeni şeyler ortaya çıkacaktır ve zaten sonsuz bir akış içinde ortaya çıkmaktadır. Bu hareketi bütünlüğü ve gelişimi içinde incelemek, devamlı dikkat gerektiren büyük bir görevdir. Bu meseleleri ciddiyetle ve dikkatle incelemeyi reddeden kişi, Marksist değildir”.

Uluslararası alanda olsun, ülke çapında olsun gerçek mücadelelerden doğan yeni meselelere devamlı dikkat göstermeliyiz. Onları incelemeli ve her çeşit çalışma ve hareketin gelişme kanunlarını bulmalıyız. Ancak bunu temel olarak aldığımız zamandır ki, mücadeleye yol gösterecek doğru genel çizgi ve politikayı ve izlenecek belirli çizgi ve politikaları saptayabiliriz. Bu çizgi ve politikalar hareket halindeki, yaşayan Marksizm-Leninizm'dir. İdeolojik çalışmamızın görevi de kitleleri eğitmek, günün çeşitli önemli meselelerini açıklamak, pratik mücadeleleri adım adım yürütmek ve kitlelere Marksizm-Leninizm, Mao Zedung Düşüncesi ve Parti çizgisi ve politikası temelinde yol göstermektir.

Kitleleri Parti'nin çizgisine ve politikasına göre nasıl eğiteceğiz ve bu çizgi ve politikayı nasıl yürüteceğiz? Bu kararları mekanik olarak yüksek sesle okuyarak mı? Özel durumları gözönüne almaksızın, bunları zorla kabul ettirerek mi? Hayır, bunu yapamayız, çünkü Parti'nin çizgisi ve politikası çeşitli bölge ve alanlardaki kitlelerin pratik tecrübelerinin değerlendirilmesi sonucu ortaya çıkar. Bu nedenle, bunlar belirli bir bölgenin ya da çalışma alanının somut şartlarına uygulandıkları zaman genel yönerge haline gelirler. Kitlelerin tecrübelerinden çıkarılmış olan sonuçlar, tekrar onlara götürüldüğü zaman, bu sonuçlar kitlelerin o anki durumlarına göre uygulanmalıdır. Başka bir deyişle, Parti çizgisi ve politikası, her yerde somut durumlarla ve kitlelerin düşünceleri ile sıkı sıkıya bağlı olmalıdır. Kitlelerin pratik ideolojik meselelerinin etkili olarak ele alınması ve Parti politikasının kitle eylemlerine dönüştürülmesi ancak bu yolla mümkün olabilir.

Büyük sosyal değişimler olduğu bir dönemde günlük hayat hem zengin hem de karmaşıktır. Çeşitli sosya güçlerin yeni şartlara göre yeniden gruplanmaları ile birlikte, tüm sınıflar ve sosyal tabakalar arasında köklü değişiklikler yer almaktadır. Kitle hareketleri büyük hızla gelişmektedir. Kitleler devamlı olarak yeni şeyler yaratmaktadır, ama halkın alışkın olmadığı pek çok yabancı şey de hâlâ mevcuttur. Farklı sınıfların insanları, Parti çizgisine ve politikasına farklı şekillerde cevap verirler, bunların karşısında farklı tutumlar gösterirler ve bu konuda farklı meseleler çıkarırlar. Bu, kitleler için olduğu kadar, kadrolar için de böyledir. Devrimci kadrolar safları genişledikçe, aramıza "yeni gelenler" in sayısı git gide artar. Bunlar, politikayı uygularken çeşitli meselelerle karşılaşır ve bazen kararsız kalırlar. Kıdemliler ve tecrübeliler de yeni şartlar altında bir çok yeni meselelerle yüzyüze gelirler. İdeolojik çalışmamız, herşeyden önce işte bu pratik meselelere yönelmelidir. Biz bu nedenlerin farklı niteliklerini birbirinden ayırtetmeli ve bunları açıklamada ve ele almada farklı yöntemler kullanmalıyız. Halk Kurtuluş Ordusu bölüklerinin ideolojik eğitimi bu hususta birçok değerli tecrübe kazandırmıştır.

Pratik daima önce gelir. Kitlelerin doğru politikayı uygulamada ustalaşması ve onu eyleme dönüştürmesi süreci içinde, bizim kitlelere gitmemizi, yeni tecrübeler kazanmamızı ve bunlardan yeni sonuçlar çıkarmamızı gerekli kılan yeni meseleler doğacaktır. Örne-

ğın, sosyalist toplumdaki sınıf ilişkilerini ele alalım. Sosyalist dönüşüm döneminde Partimizin çizdiği politika, o zamanki sınıf ilişkilerini doğru olarak ele almıştı, ama üretim araçlarının mülkiyeti üzerinde sosyalist dönüşümün esas olarak tamamlanmasından sonra sınıf ilişkilerinde birçok yeni mesele ortaya çıktı ve bu da, kavrayışımızın tedrici olarak derinleştirilmesini gerekli kıldı. Bütün sömürücü sınıfların ortadan kaldırılması, üretim araçlarının mülkiyetindeki değişimin hemen arkasından tamamlanması mümkün olmayan uzun bir süreç olacaktır. Bir sosyalist toplumda yeni burjuva unsurlar ortaya çıkabilir, kırsal alanlarda kollektifleştirilmeden sonra uzun bir tarihi dönem boyunca yoksul köylüleri ve aşağı orta köylüleri, dayanacağımız güçler olarak örgütlemeliyiz. Bütün bu pratik tecrübeler şüphesiz ki, Partimizin sınıf politikasında yeni gelişmelere yol açmış ve bu politikaya her yönden yeni bir muhteva kazandırmıştır. Bu yeni muhtevanın teorik açıklamaları muhakkak ki Marksist-Leninist teoriyi bir adım daha ileri götürecektir. Eğer pratikten doğan çeşitli türden yeni meseleleri önemsemesek, onları Marksist-Leninist açıdan tahlil etmezsek, o zaman politika ve teorilerimiz geride kalır ve dolayısıyla sosyalizm davasını ters yönde etkiler veya bu davaya ciddi zararlar verirler.

Mao Zedung arkadaş şöyle der:

“Partimizin bütün pratik çalışmalarında, doğru önderliğin ‘kitlelerden kitlelere’ olması gereklidir. Bunun anlamı şudur: kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) alın ve onları yoğunlaştırın (inceleme yoluyla onları yoğun ve sistemli fikirler haline getirin); ondan sonra kitlelere gidin ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyinceye kadar yayın ve açıklayın; bu fikirlere sıkı sıkıya bağlı kalın ve onları eyleme dönüştürün ve böyle eylemlerde bu fikirlerin doğruluğunu sınayın. Sonra, kitlelerin fikirlerini bir kez daha yoğunlaştırın ve bir kez daha kitlelere gidin ki, bu fikirlerin sağlamlaşması ve uygulanması sağlansın. Ve devamla fikirlerin her seferinde daha doğru, daha canlı ve daha zengin hale geldiği sonsuz bir helezon içinde bunu bir daha bir daha tekrarlayın. İşte Marksist bilgi teorisi budur”.

Canlı ideolojik eğitim uygulamak demekle, ideolojik çalışmamızın devamlı olarak “kitlelerden, kitlelere” sürecinden geçmesi gerektiğini anlatmak istiyoruz. Böyle bir ideolojik çalışma canlı ve etkili olur.

Pratik mücadelelerden doğan çeşitli soruları cevaplandırmak ve pratik tecrübeleri değerlendirmek için, doğal olarak Marx'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in ve Mao Zedung arkadaşın eserlerine sık sık başvurmamız gerekir. Marksizm-Leninizm'i yaratıcı bir biçimde incelemek ve uygulamak, ortaya çıkan belirli meseleleri çözmek için Marksizm-Leninizm'i "kitlelerden kitlelere" süreci içinde incelemek ve uygulamak demektir.

Gerçekten, birçok arkadaşımız Marksizm-Leninizm'i bu şekilde inceleme ve uygulama alışkanlığını kazanmışlardır. Çalışmaları tartışmak üzere veya günlük işlerin yapılması sırasında toplandıkları zaman, birçok arkadaş, çalışmalarından doğan meseleleri çözmek ve tecrübelerini değerlendirmek için, sık sık Marx'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in ve Mao Zedung arkadaşın eserlerini okuyorlar veya bunlara tekrar tekrar başvuruyorlar. Lokma lokma hazmedilmiş bu tür çalışmalar çok önemlidir; başarıya ulaşılmasını ve çabuk sonuçlar alınmasını kolaylaştırır. Çünkü, bu tür çalışmanın amacı, kişinin öğrendiğini uygulaması ve bunun sonucu olarak da kavrayışını derinleştirmesidir. Bu yöntem, kitleler arasında, özellikle Parti politikasını daha iyi anlamak ve yaratıcı çalışmalarda bulunmak için Mao Zedung arkadaşın yazılarını inceleyip öğrenmeyi kendilerine görev edinmiş olan pek çok militan arasında zamanla yayılmıştır. Şüphesiz ki bu, Partimizin ideolojik çalışmasının gelişmesine katkıda bulunacaktır.

Halk Kurtuluş Ordusu'nun tecrübeleri ispatlıyor ki, canlı fikirleri kavrama ve zihindeki belirli meseleler açısından inceleme, teoriyi sistemli olarak incelemenin imkansız ya da gereksiz olduğu anlamına gelmez. Zihninizdeki belirli meseleler açısından incerseniz; teker teker, gerçek bir ciddiyetle ve ısrarla, günlerce ve aylarca incerseniz, zamanla Marksizm-Leninizm hakkında sistemli bilgiye sahip olursunuz ve öğrenme hevesini ve teorileri derinliğine inceleme alışkanlığını edinirsiniz.

Zihinlerdeki belirli meseleler açısından inceleme fikri, sistemli okumayı dışarıda bırakmaz. Özellikle yüksek rütbeli kadrolar ve ideolojik ve teorik işçiler, sadece Mao Zedung arkadaşın eserlerini sistemli olarak incelemekle kalmamalı, aynı zamanda Marx'ın, Engels'in, Lenin'in ve Stalin'in eserlerini de derinlemesine okumalıdır. Sistemli incelemenin amacı, içteki ve uluslararası alandaki mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaktır. Şu anda bu amaç, sosyalist

devrimin ve sosyalist kuruluşun taleplerine, özellikle modern revizyonizmle mücadeleden doğan taleplere cevap vermektedir. Bu, Marksizm-Leninizm'i mücadelenin ortasında ve bir amaçla incelemektir. Bu çalışma yöntemi, teoriyi pratikle birleştirmede en iyi yoldur.

Teoriyi pratikten ayırma alışkanlığı, belirli şartlar altında gelişecektir. Bu yüzden, ideolojik çalışmanın en önde gelmesini istiyoruz. Ama eğer ideolojik çalışmamız gerçeğe dayanmazsa, pratikten kopmuşsa etkisiz bir hale gelecek ve önemini yitirecektir. Şu halde halkın ihtiyaçlarını ve şartların gelişmesinden doğan ihtiyaçları karşılamasını sağlayabilmek için, ideolojik çalışmamızı sık sık yeniden değerlendirmek ve kontrol etmek zorundayız.

www.partizanarsiv.net

www.partizanarsiv.net